

ธรรมฟื้นฟูชาติไทย

๑. วิชาการเมืองนอก คือ เขยือล่อปลา

เวลานี้ให้ทราบว่าเป็นเวลาคับขันแห่งคนทั้งชาติ นี่เอาตรงนั้นนะสำคัญไม่ได้คับขันเฉพาะพวกเราคนเดียว คนทั้งชาติมีท้องมีปากทุกคน กินได้นอนได้ ใช้ได้ทุกอย่าง ก็ต้องอาศัยสิ่งเหล่านี้ จึงต้องเขยือกันให้มาก ๆ แต่นั่นต่อไปให้ต่างคนต่างดัดแปลงกันนะพี่น้องชาวไทยเรา คราวนี้เป็นคราวที่ยิ่งใหญ่ อยู่สำหรับชาติไทยของเราที่จะช่วยตัวเอง เพราะคับขันมากที่สุดถึงขั้นจะล่มจมได้เลย เรียกว่าจนเต็มที่แล้วจะล่มจม ถ้าปล่อยไปนานกว่านี้ จมได้ไม่สงสัยนะ คำพูดไม่ผิด ชี้เลย พูดขนาดนี้ละร่านะ จึงต้องมาช่วยพุงกันให้เต็มกำลังความสามารถในด้านศีลธรรมให้มากนะคราวนี้

เพราะเรื่องกิเลสความลามกจกเปรต ความฉิบหายวายป่วง มันเหยียบย่ำลงถึงขนาดชาติไทยของเราจะล่มจมแล้ว นี่ก็เพราะหัวหน้า (วงราชการ) นั้นแหละจะไปว่าใคร ตาสีตาสายอยู่ตามท้องนา เขาไถไร่ไถนาเขาไม่ไปทำบ้านเมืองให้ล่มจมนะ ไอ้พวกหัวหน้านี่ละที่พี่น้องชาวไทย ซึ่งเป็นส่วนรวมทั้งประเทศ มอบความไว้วางใจให้ไปทำหน้าที่แทน ครั้นไปทำแล้วก็สกปรกโสम्मเลอะเทอะมูมมาม กินไม่หยุดไม่ถอย เหมือนกับตั้งโต๊ะตั้งเก้าอี้ไปกินเลี้ยงกัน จากตับปอดของประชาชนในโต๊ะในเก้าอี้แต่ละแห่ง ๆ เรื่อยมา ๆ สุดท้ายมาคราวนี้หนักมากทีเดียว จนอุจาดบาดตาถึงกับศาสนา จะดูไม่ได้เลยนะ

ถึงขนาดนั้นละความสกปรกโสम्मแห่งวงราชการชาติไทยของเราที่ทำต่อประเทศของตน พุงของตน พุงของเขา เอามาเลี้ยงโต๊ะในเก้าอี้เข้า พุงของเราว่าเป็นพุงดี ดีอะไร พุงเลอะเทอะ มันกินตับกินปอดประชาชนทั้งประเทศเข้าในพุงของมัน ๆ มันดียังไง นั่นละพุงเลอะเทอะที่สุด คือ พุงราชการที่สกปรกโสम्मเห็นแก่ได้ เห็นแก่รำเห็นแก่รวย

๒

ตื่นอำนาจตื่นวาสนาวาดสะแหนอะไรเราก็ไม่รู้แหละ แล้วก็ลืมนื้อลืมตัว
หลงยศหลงตัว จนกระทั่งลืมตัวไปเลย เห็นคนทั้งประเทศเป็นสัตว์สาราสัง
เป็นเนื้อเป็นอาหารกินโต๊ะกันอย่างสบายๆ ไปเลย

ที่นี้เมืองไทยเราก็เอนลงๆ มองไปทางไหนๆ หน้าที่การงานที่เขา
สร้างเขากันเพื่อการทำมาหาเลี้ยงชีพขาดสะบั้นลงๆ เราไปดูซิสถานที่
ก่อสร้างทั่วประเทศไทยเป็นยังไง ขาดสะบั้นๆ เพราะไม่มีอะไรจะจับจ่าย
ใช้สอย เงินมันไปที่ไหนกันหมด แะมันก็หมุนเข้าไปหาเงิน มันก็วิ่ง
เข้าไปหาพุงใหญ่นั้น อูบายนั่นอูบายนี้ กอบโกยนั้นกอบโกยนี้ แทนที่จะ
กอบโกยเข้ามาสู่ชาติบ้านเมือง กลับเป็นการกอบโกยออกไป สุดท้ายจะ
กอบโกยคนทั้งชาติให้จมในทะเล เหยียบหัวคนทั้งชาติอีกเป็นมือที่สอง
มือใหญ่อึ้งใหญ่ๆ อยู่ข้างนอก

ไปเรียนวิชาทางบ้านทางเมืองเขา พวกเขามันมีแต่วิชาทางโลก
ทางเห็นแก่ได้ เห็นแก่เอารัดเอาเปรียบ เขาประสิทธิ์ประสาทวิชาใดเข้ามา
เขามีตาข่ายครอบเอาไว้ๆ ในวิชาที่เขาประสิทธิ์ประสาท เขาจะมาหวังเอา
กับวิชาของเราที่เรียนมาแล้ว จะต้องปฏิบัติตามเขา เขาก็รัดเอาไว้ เหล่านี้
เราหาทราบไม่ เป็นยังไง ไปเรียนมาเท่าไรก็มีแต่วิชาของเขา แล้วตาข่าย
เขาครอบมากับวิชา เรียนมาแล้วไม่ออกเหนือตาข่ายไปได้ ก็ต้องทำตาม
อูบายของเขา เขากินไปๆ เรื่อยๆ ทางนี้ก็หมดไป กุ่นไป ด่วนไป
หดไป จนจะไม่มีเหลือ

ทางนี้ก็มาโอ้อำชิ ไปเรียนวิชามาแล้วคนนั้นก็ได้ออกเตอร์ คนนี้
ก็ได้ออกเตอร์ มาจากเมืองนั้นเมืองนี้ เมืองผีเมืองตาข่าย ไม่ได้คิดนะ
มีแต่มาฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม มาเป็นนักวิชาการ เรียนมาสำเร็จทางนั้นเป็น
นักวิชาการ ทางนี้นักวิชาการทางนี้ เต็มบ้านเต็มเมือง มีแต่นักวิชาการ
จากดอกเตอร์ดอกแต่ทั้งนั้นแหละ เอามากินบ้านกินเมืองอย่างลึกลับนะ
นักวิชาการก็มีหารายได้อยู่ในวิชาการของเขาอีก แล้วพวกเราเป็นฝ่ายเสีย

๓

โดยถ่ายเดียว เสียโดยไม่คิดไม่อ่านว่าตัวเสียเพราะเหตุผลอะไร มันเริ่มมาตั้งแต่วิชาการ นักวิชาการก็เอามาจากโน้น เอาขายครอบมา พร้อมๆ ก็มาโอ้อ่าฟูฟ่าวว่าเรียนสำเร็จมาจากเมืองนั้นเมืองนี้ ครั้นมากินดับ กินปอดพวกกันเองโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว สำหรับคนโง่แล้วมีมาก กินจนไม่มี ดับจะเหลือแล้ว พวกนี้ยังโอ้อ่าฟูฟ่าว นี่อันหนึ่งเป็นที่น่าสลดสังเวชนะ

ชาติไทยของเราก็เป็นชาติที่อยู่ด้วยความสงบ ชื่อสัตย์สุจริต จนกลายเป็นเชอไป เขาต้มตุ๋นแบบไหนก็ไม่รู้ เพราะเราชื่อ ครั้นชื่อแล้วก็กลายเป็นเชอไป เป็นอย่างนั้นนะเวลานี้ อันนี้เราพูดย่อๆ นะว่า ขอให้พากันรู้เนื้อรู้ตัว ปรับเนื้อปรับตัว พวกนักวิชาการเรียนมาจากเมืองนอก อย่าเอา ตั้งแต่พวกเปรตพวกผีมาเป็นเนื้อเป็นหนัง มันจะมากินเนื้อกินหนัง เพิ่ม กับเนื้อหนังของมันให้อ้วนท้วนขึ้นไปนะพวกนี้ เราอย่าหวังว่าเขาจะมีหวังอะไรให้เราๆ เหมือนกับเหยื่อบนปลายเบ็ดนั่นแหละ เหยื่อนั้นเขาสละ เล็กน้อย เบ็ดเขาอยู่ข้างใน จะหวังเอาปลาตัวใหญ่กว่าเหยื่อที่สละไปนั้นๆ

วิชาการต่างๆ ที่เรียนมาคือเหยื่อล่อปลานั้นเอง พวกเราเหมือน ปลากินเบ็ด เวลาความทุกข์ความทรมานมาเต็มอยู่กับชาติไทยของเรา ทั้งหมด มีแต่จับเบ็ดเขาๆ ด้วยความเชื่อชาไม่รู้อะไร มีมากเวลานี้แหละ

เพราะฉะนั้นขอให้พากันรู้เนื้อรู้ตัว ให้อยู่เพียงพอ ถ้าเป็นศัพท์ ภาษาศาสตร์เรียกว่า มีความสันโดษ อย่าโตดอย่าดี้น ความโตดความดี้น นี้ขัดกับความสันโดษ ความสันโดษคือว่ามีความเพียงพอ มีความสงบ ร่มเย็น บ้านเราเป็นบ้านเรา เรือนเราเป็นเรือนเรา ประเทศของเราเป็น ประเทศของเรา ต่างคนต่างมีขอบเขตรักษาบ้านเรือนสังคมขอบเขต ของตนๆ ไว้ด้วยชนบประเพณีอันดีงาม นี่เรียกว่าความเป็นอยู่เพียงพอ ไม่ดีดไม่ดี้น เห็นเขาเอาอะไรมาคว่ำมับๆ นี่เรียกว่าดีดว่าดี้น นี่ละจะ เอาทองทุกข์มาให้เรา

๕

๒. เอาพุทธศาสนาเป็นแกนนำแล้วไม่จม

เวลานี้เรากำลังจะฟื้นฟูชาติไทยของเรา จนถึงขั้นจะล่มจมอยู่แล้ว เห็นไหมล่ะ จนเราร้องโก่งๆ เราก็ไม่เคย ตั้งแต่บวชมาไม่เคยสนใจกับเรื่องโลกเรื่องสงสาร ครั้นแล้วมันก็ร้องโก่งขึ้นจนได้ จนถึงขนาดออกมาสนามเห็นไหมล่ะ อย่างนี้แล้ว เราเคยคิดไว้แต่ต้นเป็นโครงกงโครงการไม่มี สอนโลกก็สอนไปอย่างนั้น แต่เหตุใดมันถึงเป็นมาขนาดนี้ ถึงได้กลายเป็นพระการบ้านการเมืองไป เขาก็หาเรื่องราวหลวงตาบัวกลายเป็นพระการเมือง การเมืองอะไรว่าชิ การเมืองมันมีเกียรติมาจากไหนว่าชิ เห็นแต่เปรตแต่ผีจะมาจากคลังหลวงของเรา

เราก็ฟาดปากละซี เห็นไหมต่อยกัน อย่างนั้นนะ เอาจริงนี่ไม่ได้เหมือนใคร หาเรื่องใส่อย่างนั้นแล้ว อันเป็นมงคลมันไม่ว่า มันหาเรื่องโจมตี เพราะฉะนั้นจึงว่าความชั่วคนชั่วจะหาความดีมาพูดมาประจาน ไม่มีมีแต่มาทำลายๆ จึงเรียกว่าความชั่วคนชั่ว มันเป็นอย่างนั้น เราอย่าไปสนใจ ให้รีบหาอุบายวิธีแก้ไขสิ่งเหล่านี้ ออก ปัดออก อย่าให้มาสกปรกในชาติไทยของเรา ให้พร้อมหน้าพร้อมตากัน มีความพร้อมเพรียงสามัคคี ผนึกกำลังกันให้แน่นหนามั่นคงนะ

เอาศาสนาเป็นแกนนำไม่จม ถ้าเอาศาสนาพุทธเราเป็นแกนนำแล้วไม่จม พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ไม่เคยพาโลกให้ล่มจม ไม่เคยมีมาในพระองค์ใดเลย พระพุทธเจ้าของเรานี้ดำเนินไปด้วยความราบรื่นดีงาม จะพาโลกให้ล่มจมก็ขอให้เห็นเสียที ขอให้ปฏิบัติตามแนวทางที่พระองค์ทรงสอนไว้ก็แล้วกัน วันนี้พูดเพียงเท่านั้น

๓. ขอให้ฟังเสียงศาสนา

ขอให้ฟังศาสนานะ เราบอกอันนี้สำคัญมากนะ ขอให้ฟังศาสนาแล้วขึ้นได้แน่นอน จะขนาดไหนก็ขึ้นได้ เชื่องช้าก็ขึ้นได้ ศาสนาพาขึ้นขึ้นอย่างสุขุมไปเรื่อย ๆ ไม่กระทบกระเทือนใคร ค่อยขึ้นไปเรื่อย

๕

อย่าเอาอะไรเข้ามากีดขวางทำลายทางเดินของศาสนานะ เครื่อง
กีดขวางทำลายนี้เรียกว่าเป็นอันตรายมากต่อชาติไทยของเรา เช่น มีผู้นำ
คือผู้นำคนนี้(พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร) เป็นที่ยอมรับแล้วของประชาชน
ว่านำไปด้วยดี เป็นที่จะทำความอบอุ่นให้เป็นแน่นอน แล้วทางศาสนา
ก็ตายใจด้วย แล้วต่างคนก็ต่างรวมกันช่วยกันอย่างนี้ แล้วทีนี้ให้ผู้นำนี้
เขาดำเนินงานไปตามความสะดวกสบายใจเย็น ๆ ของเขา โดยไม่ต้อง
ระแวงระวังว่าภัยจะมาจากไหน

เฉพาะอย่างยิ่งจากพี่น้องชาวไทยเรามากจะปากเปราะ ใจร้อน
ว่าอย่างนั้นว่าอย่างนี้ตำหนิผู้นำ เสียเส้นใจ พอตำหนิปั๊บนี้เรียกว่า
เปิดทางให้อันตรายเข้ามาแล้ว ผู้นำคนนี้ไม่ดีอย่างนั้น ไม่ดีอย่างนี้
คนของเขา เขาจะดีทันที เขาจะเข้ามาแทนที่ทันที นี่ละทำลาย
อันนี้ไปไม่ได้จะบอก

เพราะฉะนั้นขอให้ฟังเสียงศาสนา จะช้าหรือเร็ว ศาสนายอมรับผู้ใด
แล้วเสนอแก่พี่น้องชาวไทยทั้งหลายแล้วเป็นผู้ใดจุดใด ให้ดำเนินตามนั้น ๆ
แล้วจะขึ้นเรื่อย ๆ ใครจะว่าอะไรก็ตามอย่าไปสนใจ ให้ฟังเสียงศาสนา ศาสนา
ละเอียดลออมากกว่าทุกอย่าง การดำเนินไปตามศาสนาที่แนะนำสั่งสอนนี้
จะค่อยเป็นไปเรื่อย ๆ แล้วค่อยหนุน แล้วทีนี้สมมุติว่าผู้นำคนนี้เขาทำงาน
ไปด้วยความเรียบร้อยดีงาม สมควรที่จะไว้วางใจประชาชนเราได้แล้ว ให้
พากันทะนุถนอม อย่าเห็นผู้ใดดีกว่าผู้นำคนนี้ นี่ละสำคัญมากนะ

หัวใจให้รวมจุดนี้ แล้วเอาศาสนาเป็นจุดใหญ่ที่รวม ศาสนาจะ
เป็นผู้เกี่ยวข้องกับทางบ้านเมืองอีกเหมือนกันนะ แล้วทีนี้ก็ค่อยเดินไป
เรื่อย ๆ ๆ เอ้า สมมุติว่าหมดสมัยแล้วนะ ผู้นำคนนี้กำลังก้าวเดินเต็มความ
สามารถ แต่กาลสมัยมันก็เป็นอนิจจัง เช่นอย่างว่า หมดชุดหมดสมัย
รัฐบาลชุดนี้ ตั้งรัฐบาลชุดใหม่ ผู้นำคนนี้เป็นยังงี้ให้ยึดหลักนี้ไว้ ถ้าผู้นำ
คนนี้เป็นคนดีแล้วพวกนี้พรรคนี้เป็นคนดีแล้ว เอา ยกทัพใส่กันเลย

๖

เข้าใจเธอ แล้วที่นี้เขาก็เดินทางของเขาคล่องตัวไปอีก เพราะเขาก้าวเดินมาอยู่แล้วใช้ไหมล่ะ ก็ยังจะคล่องตัว อันสำคัญได้กำลังใจจากพี่น้องชาวไทย แล้วอะไรไม่ค่อยมาเป็นอุปสรรคง่าย ๆ นะ พี่น้องชาวไทยเป็นกำแพงกันไว้ด้วย เป็นเครื่องหนุนด้วย คนนี้เขาก็เดินได้สะดวกด้วย

ชาติไทยเรา ไม่ต้องสงสัย ถ้างสาสนาเอาขึ้นไม่ได้ ไม่มีอะไรเอาขึ้นได้ ขอให้จำนี้ให้ตึนะ ทุกคนให้ฟัง ฟังเสียงศาสนา ฟังเสียงผู้นำของศาสนาด้วย อย่าไปฟังเสียงอื่นใด ซึ่งจะเป็นภัยต่อชาติไทยของเรา ทั้งต่อชาติต่อศาสนาด้วยนะ เราจะเผด็จเรื่องไปอย่างนี้ เดือนเรื่อย ๆ เพราะเราเป็นผู้อยู่สองฟาก จุดส่วนใหญ่ชาวบ้านเมืองนี้ศาสนาเราจะรอบล้อมตลอดเวลา คอยสอดคองส่องคอยดูแลตลอดเวลา อะไรที่มาขัดขวางจะเป็นภัยต่อชาติอย่างนี้ ศาสนาจะเข้าทั้งกันทั้งแก้ทั้งรักษา แล้วให้มันเต็มยศก็พดเลย ถ้าอะไรมาขวาง เข้าใจไหมพดเลย ไปเลิก ๆ

๔. ฟ้าหญิงเล็กทรงบำเพ็ญธรรม

ท่านพระครูวิโรจน์ท่านมาจากปราจีนฯ นะ ลงเครื่องบินเมื่อเช้านี้มา ท่านกำลังฉันทังหัน ท่านอยู่วัดห้วยเกษียณใหญ่ ฟ้าหญิงท่านเสด็จบ่อยไปพักภาวนาที่นั่น เราไปกรุงเทพฯ เทียวที่แล้วนี้ เราตั้งใจไปดูโดยเฉพาะไปสถานที่นี้ เพราะวันไปเทศน์ที่ปราจีนฯ ไม่มีเวลาพอ คราวนี้พอฉันทังเสร็จแล้วออกจากสวนแสงธรรมไปเลยไม่ให้ใครทราบ ปูบเข้าถึงเลย ไปดูสถานที่ต่าง ๆ เหมาะดี ท่านปรึกษาเราเกี่ยวกับเรื่องที่จะสร้างที่ประทับให้ภาวนาสะดวก ท่านพาเราไปดูสถานที่นั่นด้วย เราดูว่าเหมาะสมดี ทำเลอยู่ทางนี้ ท่านก็ไปพักอยู่ทางนั้น ศาลาอยู่ทางนี้ ที่นี้ที่จะจัดถวายท่านใหม่นี้ อ้อมไปนี้หน่อย มีสระน้ำอยู่ทางนั้น แล้วสร้างที่ประทับทางนั้นล่ะ เหมาะดีแล้วเราไปดู เออ เหมาะดีอยู่ เป็นเอกเทศ อากาศก็ดี ก็อาจจะเริ่มละที่นี้

ท่านพระครูนี้ละจะเริ่มสร้างที่พักภาวนาให้ฟ้าหญิงเล็ก ที่เหมาะสมดี ท่านจะประทับภาวนาพักแรมที่นั่น ภาวนาที่นั่น เราไป เราให้พระครู

๗

เปิดดูหมดเลย ห้องประทับห้องพักอะไรๆ ออกจากนี้ก็ทางจงกรม ดูหมดเลย เราสั่งท่านพระครูไว้ให้ทูลฟ้าหญิงเล็กด้วยนะ หลวงพ่อท่านเข้าไปดูหมดแล้ว ถ้าพูดกับพวกเรานี้ก็บอกว่า หมอนฟุ้งเริ่มฝ่อๆ ยังไม่ขาด ถ้าเป็นพวกเรา จะเอาแบบนี้ นี่พุทธธรรมดาพูดถึงเสียถึงหมอน พวกเราเสียพวกหมอนพอเริ่มฝ่อๆ ยังไม่ขาด

(อ่านจดหมายพระครูวิโรจน์ ญาณวิสุทธิ เจ้าอาวาสวัดห้วยเกษียณใหญ่ อำเภอทราจาวโร ต.ดงขี้เหล็ก อ.เมือง จ.ปราจีนบุรี วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๔ กราบเรียนเรื่องขอเมตตาสร้างตำหนักที่ประทับเพื่อใช้ทรงธรรม เนื้อที่ประมาณ ๓ ไร่)

เกี่ยวกับเรื่องการเงินการทองมีงบอะไรๆ ถวายท่านบ้างไหม (ไม่มีครับกระผม ถ้าเกล้ากระผมทำเองคงราวสัก ๑๐ ปี ถึงจะเสร็จ) อันนี้ท่านพระครูวิโรจน์ท่านพูดว่า ถ้าโดยลำพังท่านทำเองไม่เกี่ยวกับใครเลย ๑๐ ปี ถึงจะสำเร็จ ถ้าท่านไม่ทำ ท่านตายก็ไม่สำเร็จ มันต้องอย่างนั้นซี มันต้องมีแก้เข้าไปใช้ไหม ถ้าต่างคนต่างช่วยเหลือกันแล้วยังไงต้องสำเร็จ

อันนี้แผ่นดินไทยเราก็อธิษฐานพระมหากษัตริย์ นี่คือวงศ์มหากษัตริย์ ร้อยเปอร์เซ็นต์โดยแท้ ที่มีพระทัยเสด็จออกไปเพื่อบำเพ็ญอุรธธรรม เพื่อเป็นเครื่องจูงใจพี่น้องชาวไทยทั้งหลายเป็นส่วนมากทั่วประเทศไทยเรา จึงถือว่าเป็นมงคลอันสูงสุดทีเดียว นอกจากเป็นมหามงคลต่อพระองค์ท่านแล้ว ยังเป็นมงคลแก่พี่น้องชาวไทยเราทั่วๆ ไป อันนี้หลวงตาจึงอนุโมทนาด้วย

การสร้างนั้นขึ้นให้เป็นที่ระลึกระหว่างท่านกับเราด้วย แล้วเรื่องใหญ่ก็คือเรื่องศาสนา กษัตริย์ออกแผ่เมตตาอันหนึ่ง ท่านจะพอพระทัยมากทีเดียว เราเอาน้ำพระทัยอีกอันหนึ่งนะ อันนี้เป็นเครื่องหมายแสดงเข้าไปถึงน้ำพระทัยท่าน

๘

๕. ศติธรรมขึ้นฟูชาติไทย

การช่วยพี่น้องทั้งหลายเราช่วยด้วยความเมตตาอย่างยิ่ง ไม่มีอะไรที่จะเป็นเศษเป็นเดนที่เราจะเก็บมาเป็นสมบัติของเรา เราไม่มี เราพอทุกอย่างแล้ว ช่วยด้วยความเมตตาล้วน ๆ เพราะฉะนั้นจึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ตั้งอกตั้งใจ เอาศาสนาเข้ามาเป็นผู้นำ ให้มีความกลมกลืนสามัคคีให้รักกันนะ ชาติไทยเป็นอันหนึ่ง แล้วคนทั่วประเทศไทย ๖๒ ล้านคนนี่คือคนไทยด้วยกัน เป็นอวัยวะเดียวกันแห่งประเทศไทยของเรา จึงให้มีความกลมกลืนสามัคคี ให้มีความรักกัน อย่าดูถูกเหยียดหยาม ชื่นขึ้นวรรณะนี้ อย่าให้มีในเมืองไทยของเราซึ่งเป็นเมืองชาวพุทธ

พระพุทธเจ้าไม่เคยให้ถือชาติชั้นวรรณะเลย ให้เปิดอกหมด นี่ศาสนานะ คือเปิดอกหมด ชาติชั้นชั้นวรรณะชั้นวรรณะนี้ พระพุทธเจ้าเปิดอกหมด สิ่งเหล่านี้ไม่เป็นบาปเป็นบุญ ถ้าคนทำให้เป็นบาปมันก็จะเป็นการทำให้เป็นบุญเป็นกุศลก็เป็น ไอ้เรื่องชาติชั้นวรรณะนั้นเกิดมาเป็นเครื่องหมายของกรรม

ฟังซินะ กรรมดีกรรมชั่วที่จะพาให้เกิดในสถานที่ใด ย่อมไปเกิดตามอำนาจแห่งกรรม ที่นี้เมื่อเกิดมาแล้ว ใครอยู่ในชั้นใดภูมิใด ก็ให้ยินดีตามกรรมดีกรรมชั่วหนักเบาของตนเอง อย่าไปดูถูกเหยียดหยามซึ่งกันและกัน แม้ที่สุดสัตว์เดรัจฉานก็ห้ามไม่ให้ดูถูกเขา นั้นฟังซินะ เขาก็มาเสวยกรรมตามวาระของเขา เขาเป็นสัตว์ เวลาที่เขาเสวยกรรมเป็นสัตว์ เขาพ้นความเป็นสัตว์ เขาขึ้นสวรรค์พรหมโลกก็ได้ ดียิ่งกว่าเราที่ทะนงตนอยู่นี้เป็นไหน ๆ ทะนงตนเพียงชาติชั้นวรรณะเฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์ธรรมท่านสอน

เพราะฉะนั้นจึงว่าให้มีความรักกัน มีความสม่ำเสมอ มีความเห็นแก่ใจกัน ให้อภัยกันเสมอ นี่ลูกชาวไทยซึ่งเป็นลูกชาวพุทธ ให้มีความเสมอกันหมด เขากับเราให้ถือเสมอภาคว่าเป็นคนด้วยกัน เป็นคนไทยด้วยกัน ย่นเข้ามา ๆ ต่างคนต่างให้อภัยซึ่งกันและกัน อย่าถือถือสากันอย่างง่ายตาย

๙

นั่นเป็นทางแห่งความแตกร้างไม่ใช่ทางดีเลย ทางไหนที่จะเป็นความดีความดี คือความเห็นอกเห็นใจ ความให้อภัยกัน ความไม่ดูถูกเหยียดหยามกัน ความกลมกลืนสามัคคีกัน ความรักกัน นี่คือการประสานพลังทั้งหลาย ให้เข้าสู่จุดอันแน่นหนามั่นคงขึ้นมาได้ ให้พี่น้องทั้งหลายจำอันนี้ให้ตึะ อันนี้เป็นหลักใหญ่

เฉพาะอย่างยิ่งเวลานี้เรากำลังจะช่วยชาติไทยของเรา ด้วยความรักชาติเป็นอันดับหนึ่ง ความเสียสละซึ่งมาตามความรักชาตินี้เป็นอันดับที่สองต่อไป เนื่องมาจากเราเป็นลูกชาวพุทธ นี่เป็นอันดับใหญ่มากทีเดียว ให้เชื่อฟังเสียงอรรถเสียงธรรม เราเป็นลูกชาวพุทธ คอยฟังเสียงอรรถเสียงธรรม ให้ก้าวดำเนินตามนั้น แล้วเมืองไทยของเราถึงค่อนข้างจะล่มจมก็ตาม ก็ชาติไทยของเราเองเป็นผู้ทำให้ล่มจม ที่นี้ชาติไทยของเรา เมื่อรู้เนื้อรู้ตัวแล้ว ให้ต่างคนต่างพยายามปรับปรุงแก้ไขทุกคน การอยู่การกิน การใช้การสอยให้ประหยัดมัธยัสถ์ อย่าลืมนื้อลืมตัวเหมือนครั้งก่อนที่เป็นมาถึงค่อนข้างจะล่มจม ทั้งเขาก็ทำลาย เราก็กทำลาย ด้วยความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม มันก็เริ่มจะล่มจมลงได้

ที่นี้เรารู้เนื้อรู้ตัวแล้วให้ต่างคนต่างแก้ไขดัดแปลงตนเอง การอยู่ก็ให้อยู่พอดี เรียกว่า อยู่แบบพอเพียง ไม่ให้ล้นฝั่ อยู่พอเพียง กินพอเพียง ใช้พอเพียง ทุกอย่าง ๆ ให้มีความพอเพียง ๆ แนบไปอยู่เสมอ คนเราจะไม่ลืมตัว นี่เป็นเครื่องประหยัดได้ จำไว้ให้ดี ไม่ว่าการอยู่การกิน การใช้การสอยการค้าการขายเมืองนอกเมืองใน ให้เราใช้ความพินิจพิจารณา และความคิดพอเพียงติดตัวของเราเสมอ อย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม เป็นข้าศึกต่อธรรมชาติประเภทนี้ แล้วเมืองไทยของเราก็จะค่อยขึ้นไปเป็นลำดับ

๖. ผู้นำฟื้นฟูชาติสำคัญมาก

นี้เราก็กเริ่มได้นายกฯ (พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร) เรียกว่าเป็นผู้นำ เพราะเรื่องผู้นำเป็นสำคัญมาก แม้แต่สัตว์ก็มีผู้นำไม่ว่านจะปราศจากผู้นำได้

๑๐

สัตว์ก็มีผู้นำ มนุษย์ยังเป็นความจำเป็นต้องหาผู้นำ แม้แต่ผู้นำชาติแล้ว
ยังเป็นผู้นำในวงการต่าง ๆ จนกระทั่งถึงครอบครัวเหี้ยมเรื้อน มีผู้นำ ๆ
ตลอดเวลา ผู้นำจึงปราศจากไม่ได้

เพราะฉะนั้นจึงขอให้เชื่อผู้นำ คอยฟังเสียงผู้นำ ผู้นำทางโลก
ผู้นำทางธรรม ผู้นำดีหรือไม่ดีให้พิจารณาสังเกตไปทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้า
ไม่ดีตรงไหนให้เตือนกัน อย่าไปเตือนด้วยการถือการเตะการยันให้ล้ม
ละลายไป ใช้ไม่ได้ เตือนเพื่อพ้องกันนี้ถูกต้อง ทางด้านธรรมะให้คอย
ฟังเสียงธรรม ท่านว่ายังงี้ ๆ ให้ต่างคนต่างเดิน ทางบ้านเมืองเขาก็
เดินตามเรื่องของบ้านเมือง ทางศาสนาก็เดินตามศาสนา

เราเป็นคนของชาติของศาสนา เราก็เดินตามทั้งทางบ้านเมือง เดิน
ตามทั้งทางศาสนา เพื่อรวมตัวกันเข้าเป็นกำลังแห่งชาติไทยของเรา ต่างคน
ต่างชวนชวน แล้วชาติไทยของเราจะค่อยฟื้นตัวขึ้นมา ๆ เป็นลำดับลำดับ
แม้จะช้าก็ตาม ช้าด้วยการก้าวขึ้นอยู่เสมอจะขึ้นถึงได้ตามจุดหมายปลายทาง
ที่เราต้องการ อย่าให้เป็นคนใจร้อนนักหนา เช่น ได้ผู้นำคนนี้มา ผู้นำ
คนนี้เขาก็ตั้งหน้าตั้งตาที่จะทำหน้าที่เต็มกำลังความสามารถต่อชาติบ้านเมือง
ของเรา ตักเตือนกันได้ เขายอมรับฟังคำตักเตือนจากพี่น้องชาวไทย เพราะ
เขาได้เป็นผู้นำมานี้เพราะกำลังความเชื่อถือ ความไว้วางใจของพี่น้องชาวไทย
ทั้งหลายหนุนเขา เมื่อเป็นเช่นนั้นเขาก็ต้องเห็นใจคนทั้งชาติ เขาจะ
พยายามปฏิบัติหน้าที่ของตนเต็มกำลังความสามารถ

เมื่อบกพร่องตรงไหนให้เตือนกัน ๆ เตือนเพื่อจะแก้ไขเปลี่ยนแปลง
ขึ้นไปเรื่อย ๆ ไม่ใช่เตือนเพื่อเหยียบย่ำทำลาย แล้วเขาจะมีแก้ไขในการ
ดำเนินงานต่อไป เอา หากว่ามีความจำเป็นดังที่กฎข้อบังคับในชาติของเรา
ก็มี ชาติไหนก็มี ถึงคราวที่หมดเขตหมดสมัย เช่น นายกา คนนี้มีเวลา
เท่าไรปี แล้วนายกา คนนี้เป็นผู้นำด้วยความราบรื่นดีงาม แม้จะช้าก็ช้า
ด้วยความราบรื่นดีงาม หากหมดเขตหมดสมัยแล้วให้คนไทยของเรา

๑๑

ทั้งประเทศนี้ รวมหัวกันยกบัตรให้เลย บัตรนี้เป็นบัตรเด็ดขาด บัตรเรียกว่า ดาบสองคม เราตัดออกเสียดาบสองคมที่จะมาประหารชาติไทยของเรา ด้วยการหย่อนบัตรช่วย ๆ ไม่มีเหตุมีผล นี่คือดาบที่จะมาตัดคอของเราและตัดคอของคนทั้งชาติให้จมไปเลย เราปิดออกบัตรประเภทนี้

บัตรประเภทที่จะส่งเสริมชาติไทยของเรา ให้เป็นบ้านเมืองที่ร่มเย็น คือว่าเราจะหย่อนบัตรลงให้ผู้ที่สามารถที่จะนำเราไป สำหรับคนไทยทั้งชาติ นี่เท่านั้น แล้วมีเท่าไรเอ้าท่วมกันลง บัตรนี้มีเท่าไรเป็นบัตรเด็ดขาด เป็นบัตรอำนาจเป็นบัตรอุ้มชาติไทยของเราได้โดยไม่ต้องสงสัย ให้ต่างคนต่างหย่อนบัตรลงในพรรคนี้จุดนี้ที่เราตายใจได้แล้ว แล้วอันนี้ก็จะขึ้นทันทีเป็นนายกฯ ขึ้นมาอีก เอา ทำงานต่อไปอีก งานเขาที่ทำมาแล้วยังไม่เสร็จ เขาก็สานต่อไปอีก แล้วเขาก็มีความคล่องตัวในการทำงานของเขาหนึ่ง แล้วมีกำลังใจหนึ่งที่จะยกชาติไทยของเรา

ที่นี้ทางศาสนาเราก็ต่างคนต่างชวนขายหามา ทางศาสนาก็จะคอยแนะอยู่เสมอ การวิ่งเต้นชวนขายเพื่อบำรุงหรือเพื่อส่งเสริมชาติไทยของเราด้วยสมบัติที่จะเข้าสู่คลังหลวงเป็นจุดสำคัญ ทางศาสนาก็จะเตือนให้ต่างคนต่างหมั่นเข้ามา ทางชาติก็หมั่นเข้ามา ทางศาสนาก็หมั่นเข้ามา รวมแล้วเป็นจุดรวมของสมบัติที่จะเข้าสู่คลังหลวง คลังหลวงก็จะค่อยกระเตื้องขึ้นมา ๆ นี้เรียกว่าผ่านไถ้นะ จะช้าก็ตามจะเร็วก็ตาม ให้จำอุปมาขึ้นไว้ แล้วยังใจชาติไทยเราขึ้นได้ไม่สงสัย ถ้าพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงจากอันนี้ไปแล้วกลายเป็นเรื่องกิเลส บ้านเมืองจมเร็วที่สุดด้วยนะ ไม่ใช่จะช้านะ การล่มจมนี้รวดเร็วที่สุด ให้ระมัดระวังอันนี้ให้ดี

ถ้าสมมุติว่าเราขัดแย้งกับผู้นำเสียอย่างนี้ ประชาชนพอคนหนึ่งฮือขึ้น ๆ ทำลายผู้นำของเรา ไอ้ที่เป็นพิษเป็นภัยมหาภัยมันคอยโอกาสอยู่แล้ว มันจะแทรกเข้ามาเวลานั้น ตัดทางนี้ขาดสะบั้น มันจะทำงานเพื่อการกินการกลืนการรีดการไถ เมืองไทยจมได้ไม่กี่วันละนะ ให้จำให้

๑๒

อย่าให้พวกนี้มีโอกาสเข้ามากินตับกินปอดเรา ดังที่เคยเป็นมาและเป็นอยู่เวลานี้ได้นะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้ให้พี่น้องทั้งหลายเป็นข้อเตือนใจ ให้พากันคิดกันอ่านทุกคน ๆ พวกกันเข้าใจมิใช่หรือที่พูดวันนี้ ให้ฟังอย่างถึงใจ นี่เป็นธรรมของศาสนาถอดออกมาจากหัวใจนี้มาสอนพี่น้องทั้งหลาย เพื่อรู้พื้นชาติไทยของเราขึ้นด้วยความตื่นเนื้อตื่นตัวของเรา อย่าขัดอย่าแย้งศาสนา ให้ฟังให้ดี เอาละให้พร

๓. ไทยช่วยไทย

เราคิดไว้คราวนี้เราไม่ได้คิดไว้เพียงเล็กน้อยนะ เพราะเมืองไทยเรานี้หนักมากที่ค่อนข้างจะล่มจมอยู่ตลอดเวลา เราจึงต้องพากันช่วยกันหนุนทั่วประเทศไทย ขอให้มีความรักชาติเป็นพื้นฐานแห่งชาติไทยเรา การเสียสละเป็นเงาเทียมตัวมากับการรักชาตินะ ให้ต่างคนต่างเสียสละเมื่อกาลอันสมควรที่ควรจะหนักเบาเล็กน้อยในการเสียสละของเราแล้วทางศาสนาก็จะเผด็จพี่น้องทั้งหลายเรื่อย ๆ สมว่าเราเป็นผู้นำนะ ที่ควรจะหนุนเข้าแ่งไหน ๆ เราก็จะพยายามเต็มกำลัง

เวลานี้ก็เริ่มตั้งรัฐบาลใหม่ขึ้นมาแล้ว นี่เราก็จะเตือนทางรัฐบาลอย่างไรก็จะแยกกันไม่ออกระหว่างรัฐบาลกับเรานะ เพราะเป็นผู้ช่วยแขนซ้ายแขนขวา ที่จะอุ้มชาติไทยของเราขึ้นจากความล่มจมทั้งหลายนั้นระหว่างชาติบ้านเมืองกับศาสนาจะแยกกันไม่ออก จะต้องได้ประสานงานต่อกันเสมอ เพื่อนำสมบัติเข้าสู่คลังหลวงของเรา เมื่อทางการบ้านเมืองเป็นไปด้วยความเรียบร้อยแล้ว ทางนี้ก็จะเตือนทางโน้นให้ชวนชวย ไม่ให้ทำอย่างแต่ก่อน ที่ได้มาเท่าไร ๆ มากอบโกย ๆ เข้าพุง ๆ เข้าพุงหลวง ๆ แล้วลงทะเลหลวงตูมเลย ชาติไทยก็มีแต่ร่างกระดูก ๆ นี่เป็นมานาน

จนถึงขนาดเราพูดเต็มปาก เพราะเราทราบมาจากบรรดาลูกศิษย์ลูกหาที่อยู่ในสถานที่ต่าง ๆ ตามกระทรวงนั้น ๆ มาโดยลำดับ เพราะฉะนั้นการพูดจึงไม่ผิด อันนี้ส่วนมากมันมีแต่เข้ามา ๆ แล้วมันกอบโกย ๆ ไม่ได้

๑๓

หาเงินเข้ามาในคลังหลวง คือสมบัติของชาติ เราเลยพูดเอาไว้ว่าคลังหลวง เป็นจุดศูนย์กลาง ก็คือเพื่อเป็นสมบัติของชาตินั้นแหละ เข้ามาสู่จุดรวม คณะนั้นตั้งรัฐบาลขึ้นมาได้เงินเท่านั้น ๆ เข้ามาสู่จุดส่วนรวม ๆ เป็นชิ้น เป็นอันไม่ค่อยจะได้ยิน แต่ได้ยินอีกอันหนึ่งก็คือ กินกลืน กินอยู่ลึก ๆ กลืนอยู่ลึก ๆ นี่เป็นมาตลอด แล้วก็ซุบ ๆ ซิบ ๆ เขามาเล่าให้ฟัง เราก็จำเอา ๆ

แต่ที่หนักมากก็คือรัฐบาลที่ผ่านมาแล้วนี้ (ชุดที่นายชวน หลีกภัย เป็นนายกฯ) หนักมากที่สุด เราก็บอกหนักมากที่สุด ขนาดที่เมืองไทยเรา จะจมได้จริง ๆ ถ้าปล่อยไว้พวกนี้ถื้อบังเหียนหรือถื้อการควบคุมชาติไทยเรา นี้ เรียกว่าควบคุมเพื่อจมไม่สงสัย เพราะฉะนั้นจึงต้องมีการต่อต้านกัน เพราะ ชาติไทยนี้เป็นหลักเป็นเกณฑ์ของชาติไทย สมบัติทุกอย่างชาติไทยทุกคน จะต้องมีความรับผิดชอบด้วยกัน เสมอหน้ากัน เมื่อเห็นอะไรมาไม่สมเหตุ สมผลและจะเป็นที่ล่มจมได้สำหรับชาติไทยเราก็ต้องมีการต่อต้านกัน ดังที่ เห็นกันอยู่เวลานี้ จากนั้นแล้วเราก็จะพยายามพยุ่งนะ ทางบ้านเมืองก็จะ พยุ่งทางหนึ่ง การจับการจ่ายก็ให้น้อยลง ๆ ที่ไม่จำเป็นให้น้อยลง นี่เราก็ จะเตือนเรื่อย ๆ นะ แล้วทุกสิ่งทุกอย่างที่จะเป็นภัยต่อชาติด้วยการจับจ่าย หรือสุรุ่ยสุร่าย หรือล่มจมแบบไหนก็ตามนี้จะพยายามเตือนกันเรื่อย ๆ เพื่อจะได้หาสมบัติเข้าสู่จุดส่วนรวม แต่เรามักเรียกว่าคลังหลวงนะ

คลังหลวงจริง ๆ นั้นเป็นจุดที่เราต้องการฝากสมบัติเหล่านี้ นั่นเป็น คลังหลวงแท้ (“ทุนสำรองเงินตรา” ในความดูแลของฝ่ายออกบัตร ธนาการ แห่งประเทศไทย) ที่นี้คลังหลวงรองลงมาก็สมบัติของชาตินั้นนะ เราจะ พยายามให้สมบัติเหล่านี้เข้าสู่ชาติเราเป็นลำดับลำดับ ทางบ้านเมือง ก็ชวนขยายด้วยความรู้เนื้อรู้ตัวเห็นโทษเห็นภัยแห่งความล่มจม เพราะ ความสุรุ่ยสุร่าย แล้วทางศาสนาเราก็จะเผด็จพี่น้องทั้งหลายให้ตั้งเนื้อ ตั้งตัวขึ้นอีกวาระหนึ่ง ขวนขวายสมบัติเงินทองข้าวของ ดังที่เราปฏิบัติ มานี้ แล้วหนุนเข้าสู่คลังหลวง ๆ

๑๔

ทางบ้านเมืองก็หนุนเข้ามา ทางศาสนาก็หนุนเข้ามา แล้วก็ค่อยเติมเต็มขึ้นมา ๆ เรื่อย ๆ อย่างนั้นเราแน่ใจว่าถ้าปฏิบัติตามศาสนาแล้วเมืองไทยเราจะขึ้นได้ไม่สงสัย ถึงจะช้าจะเร็วก็ขึ้นได้ ถ้าปฏิบัติตามแนวของศาสนา ถ้าเคลื่อนจากนี้แล้วจมได้ไม่สงสัย และจมอย่างรวดเร็วเสียด้วย นี่เราก็ได้เตือนเสมอ ๆ จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายรับทราบไว้ตลอดไป อย่างนี้แหละ เรื่องการที่จะช่วย

ถ้าเมืองไทยเราไม่ช่วยเราชาติไทย ชาติไหนเขาจะมาช่วย มีไหม ก็ชาติในโลกอันนี้มีมากไหม เราเห็นชาติไหนมีไหมที่จะมาช่วย ชาติไทยของเราเป็นขึ้นเป็นอัน ไม่มี นอกจากชาติไทยจะช่วยไทยเท่านั้น เพราะเหตุใด ก็เพราะว่าการทำความล่มจม ชาติอื่นเขาไม่ได้มาทำให้เรา นอกจากเราเสียกลจากเขาแล้วก็ถูกเขาดัมเอา ๆ นั่นก็เป็นเรื่องของ ชาติไทยเราทำความเสียหายแก่ตัวเองใช้ไหมล่ะ เพราะความโง่เง่าแต่ตุน กลมาอย่าไม่ทันละซี แล้วเสียเล่ห์เสียเหลี่ยมให้เขา ความเสียเล่ห์เสียเหลี่ยม ก็เมืองไทยเรา ที่นี้ความจมก็เมืองไทยเราเป็นผู้ทำเมืองไทยเราให้จมเสียเอง แน่ะ เราจะไปตำหนิใคร เพราะฉะนั้นจึงให้รู้เนื้อรู้ตัวทุกคน เอาศาสนา เป็นเครื่องดำเนินนะให้ฟังให้ดี

พุทธศาสนาเป็นศาสนาชั้นเอก ทุกสิ่งทุกอย่างเอกอยู่นั้นหมดแล้ว ไม่มีอะไรเสมอแล้ว ให้ฟังเสียงศาสนา ให้ดำเนินตามนี้จะช้าหรือเร็วก็ตาม ก็ขอให้กันไปเพื่อความเจริญรุ่งเรืองแน่นหนามั่นคงขึ้นเป็นลำดับ เป็นที่พอใจสำหรับชาติไทยของเราซึ่งเป็นนักเสียสละและรักชาติ อันนี้เป็นสำคัญ มากนะให้จำไว้ทุกคน ๆ เรายินพยายามเต็มกำลังความสามารถแล้ว เลยจากนี้ เราก็ตายเราบอกจริง ๆ เราช่วยทุกวิถีทาง คิดดูซิ เงินบาทหนึ่งสองบาท เรายังไม่เคยระลึกได้เลยนะว่า เราสั่งให้เขาไปซื้ออะไรมาให้เราไม่เห็นมี ก็มันเหลือเพื่ออยู่ตลอดเวลา แล้วจะซื้ออะไรมาอะไร ของที่ได้มานันก็ เหลือเพื่อแล้ว เราจึงไม่ได้เคยเอาเงินเอาทองที่เขาถวายเรานี้ไปซื้อนั่น

๑๕

ซื้อนี้มาให้เราหน่อย ไม่มี มีเท่าไรก็ทุ่ม ๆ อย่างที่ว่า มีเท่าไรก็อย่างนี้แหละ
ทุ่มหมดเลยไม่มีอะไรเหลือ ๆ เราพอใจที่จะช่วยโลก จึงขอให้พี่น้องทั้งหลาย
ได้ช่วยกันเต็มเม็ดเต็มหน่วย

๘. อยู่ด้วยความพอเพียง

การประหยัดให้ตื่นตัวทุกคนนะ การอยู่การกินการใช้การสอย
อย่าสุรุ่ยสุร่ายอย่างที่เคยเป็นมา นี่คือนโยบายแห่งความลุ่มจมิให้จำเอาไว้
ที่นี้การรู้เนื้อรู้ตัวประหยัดมัธยัสถ์ การอยู่การกินการใช้การสอยให้มีความ
ประหยัดมัธยัสถ์ อยู่ด้วยความพอเพียง ๆ นี่เหมาะ ให้พยายาม
หักห้ามเหยียบเบรกการสุรุ่ยสุร่ายเอาไว้ละ เหยียบเบรกอันนี้เอาไว้ให้
อยู่ในความพอดี แล้วจะค่อยหนุนขึ้น เหล่านี้เป็นอุบายวิธีการหนุน
ชาติไทยของเราทั้งนั้นแหละ ความสุรุ่ยสุร่ายนี้ตัวสำคัญมาก ไม่มีเจตนา
แต่ก็เผาตัวเองตลอดเวลา มันเสียตรงนี้น่ะนะ ให้พากันรู้เนื้อรู้ตัว

การจับจ่ายใช้สอยเราเดินไปตามถนนหนทางนี้ โอ้ย มันอดคิดไม่ได้
นะ ไปที่ไหนตึกกรมบ้านช่องสร้างไว้อยาวเหยียด ๆ สร้างไว้แล้วปิดตาย ๆ
ไม่มีคนเข้าไปเช่าไปซื้อ แล้วเงินนี้ไปยังไง เท่านั้นมันก็รู้แล้วใช้ไหมล่ะ
เอาอะไรมาสร้าง ถ้าไม่เอาเงินมาสร้าง แล้วสร้างขึ้นแล้วปิดตายไว้เป็นแถว
ยาวเหยียด ๆ ไม่ว่าที่ไหน พอ ๆ กันหมดนะ ไม่มีใครไปซื้อ แล้วเงินไปไหน
ธนาคารก็จนกระทั่งถึงเขาปิด เวลานี้เขาไม่ให้กู้ให้ยืม กู้ยืมแล้วไม่ได้คืน
ให้เขานี้ละ ดิดหนี่ดิดสินจะให้เขายึดก็มีตั้งแต่ตึกร้าง ๆ ปิดตาย ๆ
เขาจะยึดไปอะไร ประสาปูนเข้าใจไหม นี่เขาก็เข็ด ทางธนาคารก็เข็ด
ไอ้พวกเราเข็ดหรือไม่เข็ด หรือจะต้องไปหามาสร้างอีกหรือ แล้วปิดตาย
ไว้อีกอย่างนั้นหรือ เหล่านี้มันน่าคิดทั้งนั้นนะ

เดินไปตามถนนหนทาง ไปที่ไหนเครื่องสินค้าสินขาย โถ เต็มใน
ร้านตลาดไม่อดไม่อั้นมาจากโรงงาน ๆ ที่นี้โรงงานหนึ่ง ๆ เขาผลิตได้มาก
ขนาดไหน เราจะหาเงินอะไรไปซื้อ ซื้อไม่ทันโรงงานก็เจ๊งได้ เพราะ

๑๖

โรงงานนี้คนมีปากมีท้องเหมือนกัน คนงานเหล่านั้นมีปากมีท้องเหมือนกัน เขาต้องอาศัยกินกับโรงงาน แต่โรงงานขายไม่ออก เงินอะไรจะเข้าไปหล่อเลี้ยงพวกคนงานล่ะ นี่มันก็เจ๊งได้เหมือนกัน แล้วการซื้อการขายก็ตาม ตลาดตลาดเลมีแต่สินค้าเต็มไปหมด แต่หาคนที่ซื้อไม่ค่อยมีนี่อันหนึ่ง เราจึงต้องประหยัลดมัธยัสถ์ให้พอเพียง ๆ อะไรจะมีมากมีน้อยให้ใช้อยู่ในความพอเพียงของเรา อย่าให้เลยเถิด แล้วจะเสียได้นะ

เมืองไทยเราเป็นนิสัยที่ว่าเป็นมาตั้งแต่ปู่ย่าตายายของเรา เมืองไทยเรานี้เป็นเมืองอยู่ช้าอยู่เนิ่นไม่เคยอดอยากขาดแคลน เราก็ใช้มาตามอัธยาศัยจึงไม่ทราบ เวลาขาดแคลนขึ้นมาอย่างปัจจุบันนี้ปรับตัวไม่ทัน มันก็เสียได้ อย่างนี้แหละ ให้ประหยัลดมัธยัสถ์ รู้เนื้อรู้ตัวเสียตั้งแต่บัดนี้ อย่าเอานิสัยเก่าที่เกิดในเมืองอยู่ช้าอยู่เนิ่นแล้ว ใช้สอยกินอยู่ปวยอะไรไม่รู้จักประมาณเสียได้นะ เวลานี้เหตุการณ์ไม่เหมือนแต่ก่อนแล้ว ต้องได้ปรับตัวเข้าสู่เหตุการณ์ ให้มีความประหยัลดมัธยัสถ์แล้วบ้านเมืองเราก็จะขึ้นได้ ๆ โดยลำดับวันนี้ก็พูดเท่านั้นละนะ เตือนไว้อย่างนั้นละ

๙. หลวงตาเทศน์ตุ๋ต่า ทหาบโชน จริงหรือ ?

หลวงตาบัวเองที่นำออกมาแสดงเองแก่พี่น้องทั้งหลายอย่างเปิดเผยนี้เป็นเวลาร่วม ๓ ปีแล้วนะ การแสดงจะแสดงอย่างอื่นไปไม่ได้ เราต้องแสดงตามอรรถตามธรรมทุกแง่ทุกมุมดังที่เคยเป็นมา โลกของกิเลสทั้งหลายอาจจะโง่ดีหรือโง่ดีก็ได้ว่าหลวงตาบัวนี้พูดทหาบโชน หลวงตาบัวนี้พูดขวานผ่าซาก หลวงตาบัวนี้พูดดุพูดด่าอะไร ๆ นี่เป็นเรื่องของกิเลสจะต้องโง่ดีแน่นอน แต่ธรรมไม่เคยสนใจเอากิเลสมาเป็นประมาณ เอากิเลสมาเป็นสรณะนะ เอาธรรมเป็นสรณะเพื่อโลกทั้งหลาย เอาธรรมเข้ามาเป็นเครื่องยืนยัน เป็นหลักเป็นเกณฑ์ต่อจิตใจของเราต่างหาก

เพราะฉะนั้นการสอนจึงสอนให้เป็นไปตามอรรถตามธรรมล้วน ๆ ใครก็ตามคำสูงคำต่ำ ไม่มีในธรรม ผิดตรงไหนบอกตรงนั้น ใครผิดควรจะ

๑๗

ระบุชื่อระบุเลยจะผิดไปไหน ตัวมันมีชื่อหรือไม่มีชื่อมันก็ทำผิดได้ ผู้สอนจะมีชื่อหรือไม่มีชื่อก็ระบุได้เช่นเดียวกัน เพราะระบุเพื่อความดีเพื่อชะเพื่อล้าง ไม่ได้ระบุเพื่อการทำลายกัน เป็นอย่างนั้นนะ นี่เราก็ไม่เคยได้แสดงให้เห็นน้องทั้งหลายได้ทราบ เรื่องภาษาธรรมกับภาษากิเลสนี้ต่างกันอย่างนั้น รวพากับดินเลย สำหรับธรรมท่านจะตรงไปตรงมา ไม่ได้สนใจว่าจะไปตำหนิติเตียนผู้ใดแบบกิเลส ด้วยความเคียดแค้น ด้วยความไม่พอใจตำหนิใครอย่างนี้ ธรรมไม่มี ธรรมจะไปเสมอเลยเรื่อย ๆ ไปอย่างนั้น

เช่น น้ำกับความสกปรกนี้ ความสกปรกก็เป็นความสกปรก น้ำเป็นน้ำ ก็ไม่เห็นเป็นข้าศึกต่อกันอะไร มันสกปรกชะล้างไปด้วยน้ำก็สะอาดขึ้นมาที่นั่น ๆ ที่จะเกิดเรื่องก็คือตัวสกปรกนั้นแหละมันเป็นเจ้าเรื่องน้ำก็เป็นคู่แข่งกัน ฟาดกัน ว่าน้ำดับไฟ ให้พากันเข้าใจเอาไว้ละ ภาษาธรรมจะเป็นอย่างนี้ตลอดไป

เรื่องที่จะไปตำหนิติเตียนผู้ใดกลุ่มใดหรือเรื่องใด ด้วยความไม่พอกพอกใจอย่างกิเลสมันเป็นนั้น ธรรมไม่มี ไม่มีเลย ท่านไม่คำนึงว่าเป็นความสกปรก ไม่คำนึงว่าเป็นคำดูดำดูขาว อย่างนี้ท่านไม่คำนึงคำนึงแต่ความจริง ความจริงนี้คำนึงถึงน้ำหนักด้วยที่จะมาแก้ไขกัน ต้องคำนึงถึงน้ำหนัก ถ้ากิเลสมีน้ำหนักมาก ธรรมต้องยกเป็นน้ำหนักขึ้นมาดังตะกั่วนี้พูดถึงเรื่องโคตรเรื่องแช่เข้าใจไหม กิเลสมันก็มีโคตร ธรรมะไม่มีโคตรสู้มันได้หรือ เราก็ยกโคตรเราออกไปชี้เข้าใจไหม นี่ละไม่ใช่หยาบนะพี่น้องทั้งหลายให้ทราบเอาไว้ คือน้ำหนักยกกรับกัน นี่เรียกว่าธรรม

ท่านไม่มีละที่กิเลสมันเห่าอีกที ว่าพูดอย่างนั้นพูดอย่างนี้ ท่านไม่ตรงไปตรงมาเรียกว่าธรรม ไม่ห้วนไม่ไหวคือธรรม ถ้าห้วนไหวอยู่เป็นที่ฟังหรือที่ตายใจของโลกไม่ได้ละ ธรรมต้องเป็นธรรมวันยังค่ำ กรุณาทราบเอาไว้ การเทศนาว่าการบางที่อาจจะเกิดอกุศลภายในจิตภายในวาจาก็ได้ละ เพราะการแสดงเหล่านี้เราไม่มีที่จะให้เกิดอกุศล เทศน์เพื่อการชะล้าง

๑๘

เพื่อเป็นการกุศลแก่ผู้ฟังล้วน ๆ แต่ผู้ฟังเปิดหูออกมา กิเลสจะออกทางหู
เปิดใจออกมา กิเลสจะออกทางใจ คอยทำลายเจ้าของนั้นแหละ ออกมา
หาว่าท่านว่าอย่างนั้นว่าอย่างนี้ โภยเข้ามาแล้วมาเผาเจ้าของ กิเลสเป็น
ผลรายได้ รายได้เอาไฟไปเผาหัวใจเจ้าของถ้าฟังไม่พินิจพิจารณา กิเลส
จะกอบโกยทันที แทนที่เราจะไปกอบโกยเอาธรรมจากท่านแสดงมาฟัง
เลยกลายเป็นกอบโกยเอากิเลส กิเลสก็คือมูตรคือคูถ คือพินคือไฟเผา
ตัวเองไปตลอด

ไปแล้วก็ไปเป็นศาสดาของพระอีกด้วยนะ กลับไปบ้าน แหม วันนี้
ท่านเทศน์ดู วันนี้เทศน์สกปรก เป็นศาสดาสอนพระ จะสอนท่านว่ายังไง
จะให้สอนว่า แหม ไฟเรอะที่สุด ขึ้นมันเหม็นที่สุด ก็หอมที่สุด ให้อ้วนขึ้นหรือ
กิเลสมันจะมาสอนอย่างนั้น ขึ้นธรรมาสน์แทนแล้วสอนพระแทน อย่าง
หลวงตาบัวนี่อย่ามาสอน ยกโคตรมากูจะฟาดมึงหางยหลังหมดเลย อะไร
จะเหนือธรรม อะไรจะสกปรกยิ่งกว่ากิเลส พวกกันเข้าใจเสีย การเทศนา
ว่าการ บางคนอาจเข้าใจผิดนะ เราจึงเปิดความจริงให้ทราบทั้งสองอย่าง
คือ ภาษารธรรม กับ ภาษาโลกหรือภาษากิเลส ไม่เหมือนกันว่ากันเลย

ภาษารธรรมต้องเป็นธรรมเสมอไปเลย ภาษากิเลสอะไรบิดเบือน
อ้อมค้อมร้อยเล่ห์ร้อยเหลี่ยมร้อยส้นพันคม นี่คือเรื่องของกิเลสจะหาความ
จริงไม่ได้ ตีตไปไหนตีตเพื่อแก้ตัว ตีตไปไหนไม่ตีตเพื่อหลบภัย แต่มัน
ตีตเพื่อหาภัย กลิ้งไป ๆ ผิดขนาดไหน กลิ้งไปเป็นความผิดตลอด
หลีกไปไหนเป็นความผิดตลอด หนีจากโทษไปเท่าไรทั้ง ๆ ที่ตัวทำผิดแล้ว
หนีโทษไปด้วยความพลิกแพลงเปลี่ยนแปลง ก็หนีไปด้วยความผิด ๆ
ความผิดติดกับความเคลื่อนไหวไปตลอดเวลา ธรรมท่านจับตลอดเวลา
ถ้าผิดแล้วจะเดินไปไหนก็ผิด

ไปขโมยของเขามา ของกลางเขาก็ได้ด้วย เจ้าของก็แก้ตัวว่าไม่ได้
ฉกไม่ได้ลัก ใครเชื่อได้ไหมล่ะพิจารณาซิ ก็ของกลางอยู่นี้ เป็นอย่างนี้ละ

๑๙

พิจารณาเอา โอ้ย เราทุเรศนะ กิเลสมันพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงหมุนตัวไป คือชื่อกองหนึ่งนั่นละ มันหมุนไปกลิ้งไปไหนก็ดูชื่ของมันกลิ้ง ไอ้คนเป็นนักโทษ คนเป็นกรรม คนเป็นคนชั่วช้าลามก มันพลิกตัวกลิ้งไปที่ไหนร้อยล้านพันคม มันก็คือชื่อของมันหมุน ความผิดของมันหมุนไปในสายตาของธรรมเห็นชัด ๆ อย่างนั้น ใ้พากันเข้าใจเอานะ

๑๐. ความหวังโยชาติไทยเหนือสิ่งอื่นใด

นี่เราคิดเป็นหวังเป็นโยพี่น้องทั้งหลาย พุดจริง ๆ นะเราไม่ได้มาเสมาเสริม เสเสริมไม่เป็นธรรม ต้องตรงไปตรงมาเลย นี่จวนจะตายเท่าไร แทนที่จะมาหวังโยในธาตุในชั้นซึ่งเป็นเครื่องมือใช้สำหรับธรรมเพื่อเป็นประโยชน์แก่โลกนี้ มันทรุดโทรมลงไปทุกวัน ๆ มันก็ด้อยลงไป การทำประโยชน์ก็น้อยลง ๆ กลับมาหวังธาตุชั้นที่จะทำประโยชน์ให้โลกมากยิ่งขึ้นกว่าการหวังธาตุชั้นเพื่อตัวเองนะ เราไม่ได้บอกว่ามากนะธาตุชั้น เราบอกเราไม่มีเลยเรื่องธาตุชั้น ว่าจะหวังกับความเป็นความตายกับมัน

เราไม่มีเราบอกไม่มี ไม่มีแม้เปอร์เซ็นต์เดียว ขึ้นชื่อว่าสมมุติแล้วไม่มี การเกิดการตายมันถึงขั้นยุติของมันแล้ว ตั้งแต่มันตายมันก็เป็นของมันอยู่แล้ว ดินก็เป็นดินอยู่แล้ว น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟอยู่แล้ว ตายแล้วจะเปลี่ยนแปลงไปไหน มันก็เป็นธาตุเดิมของมัน จิตก็เป็นธรรมชาติของจิตแล้วเปลี่ยนแปลงไปไหน มันไม่ขัดไม่แย้งกันแล้วจะหวังไปหาอะไรสิ่งเหล่านี้ ก็หวังแต่ทำประโยชน์ให้โลก ที่โลกยังอยู่ในสมมุติ มีดีมีชั่ว มีสูงมีต่ำ มีเสื่อมมีเจริญจะพยุกันทางนี้ทั้งนั้นแหละ ไม่ใช่อย่างอื่นใดนะ

เราจึงสงสาร จวนจะตายเท่าไร แทนที่จะหวังธาตุหวังชั้นกลับไม่มี มันยิ่งหวังโลกมากเข้าไป ๆ อันนี้ยิ่งกุดยิ่งดาวน์เข้ามา ๆ การใช้ประโยชน์ได้น้อยลง ๆ อย่างนี้ทำให้เป็นหวังมากนะ อยากให้เห็นธรรมพระพุทเจ้า ไม่มากก็ตามเพียงจิตใจสงบในหัวใจเท่านั้น จะเป็นทีระลึกถึงวันตายนะ

๑๑. สามัคคีตั้งเส้นหญ้า

เรื่องการช่วยชาติของเราจะเริ่มขึ้นเรื่อย ๆ คอยสังเกตดูความ สะดวกไม่สะดวก ขัดข้องหรือไม่ขัดข้องประการใด ในการดำเนินทั้งฝ่าย บ้านเมือง ทางฝ่ายศาสนานี้เราเป็นผู้ดำเนินคอยดูแลตลอด ทางโน้นมอบให้ ทางบ้านเมืองพิจารณา ทางศาสนาก็เป็นอีกแขนหนึ่งคอยพิจารณาทางนี้ พี่น้องทั้งหลายร่วมหมดทั้งอวัยวะ ทั้งแขนทั้งหัวทุกอย่างรวมมาหมดเลย พี่น้องชาวไทยเราให้เป็นก้อน ให้เป็นตนเป็นตัว สำคัญมากนะ ให้ต่างคน ต่างพยายาม ไม่งั้นชาติไทยของเราเนี่ย โห้ย อย่าให้ได้ยินเลยว่าชาติไทยจม ขออย่าให้ได้ยินเลย เมื่อพี่น้องชาวไทยยังมีความเป็นอยู่ดังที่เป็นอยู่เวลานี้ ขออย่าให้ได้ยินเลยนะว่า ชาติไทยจม

ชาติไทยฟื้นฟูขึ้นโดยลำดับลำดับ เพราะอำนาจทางการเมือง และศาสนาอุมชูกัน อย่างนี้เราฝันถึงอยู่ตลอดเวลา ให้จำคำนี้ไว้ถึงใจ ทุกคนนะ ขออย่าให้ได้ยินว่าเมืองไทยล่มจมอย่างหาเหตุหาผลไม่ได้นะ ล่มจมที่สุดวิสัยใครก็ทราบ อันนั้นไม่เอามาวินิจฉัยในวงนี้ อยู่ ๆ ความ เลวร้ายทั้งหลายทุกอย่าง หอรรถหาธรรมไม่ได้ มีแต่เปรตแต่ผี กลิ่นบ้านกลิ่นเมืองจมลงอย่างนี้ ขออย่าให้ได้ยินเลยนะเปรตผี ก็มีมนุษย์ อยู่ในบ้านเมืองของเรา ไม่ใช่จะมีแต่เปรตแต่ผีอย่างเดียว มนุษย์มนาเวดา อินทร์พรหมยังอยู่ในชาติไทยของเรา พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นพระที่เลิศถึงสามพระองค์อยู่ในเมืองไทยเรา

เพราะฉะนั้นขออย่าให้ได้ยินว่าเมืองไทยเราล่มจมด้วยเหตุดังที่ กล่าวมานี้ ที่เป็นความสกปรกเหลวแหลกแหวกแนวโหดร้ายทารุณ เป็น เรื่องกิเลสทั้งนั้น จมได้ถ้าเรื่องของกิเลส เมืองนี้ไม่ใช่เมืองเปรตเมืองผี เมืองพุทธนี่นะเมืองเรา เพราะฉะนั้นเราคอยฟังเสมอ อะไรที่จะเป็นไปเพื่อ ความเจริญรุ่งเรืองแก่ชาติไทยของเรา จึงต้องพยายามกันไป ค่อย ๆ เริ่ม ทางนี้ก็ฟัง ทางโน้นกำลังปรับปรุงทุกอย่าง ทางบ้านเมืองก็ดี

๒๑

เรียกว่าทางบ้านเมือง ทางศาสนาเราก็ต่างคนต่างปฏิบัติตัวเพื่อความเป็นคนดีอยู่แล้ว ก็ยิ่งจะเสริมเพื่อความดีได้ง่ายขึ้น

ความพร้อมเพรียงสามัคคีอันนี้เป็นธรรมที่มีคุณค่ามาก ความพร้อมเพรียง ความสามัคคีกัน ความพึงหัวหน้าที่เป็นธรรม อันนี้สำคัญมาก เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธด้วย แกนของเมืองไทยเราก็คือพุทธด้วย ธรรม สงฆ์ รวมแล้วเป็นแกนใหญ่โตทีเดียว นี่เป็นแกนของจิตใจประชาชนชาวไทยเรา ความรักชาติ รักศาสนา รักความสามัคคี จึงมารวมอยู่ในแกนอันนี้เป็นสำคัญนะ พุทธ ธรรม สงฆ์ เป็นแกนอันใหญ่หลวง ความรักชาติ ศาสนารวมเข้าเป็นอันนี้ ความสามัคคีกัน

ความสามัคคีนี้พระพุทธเจ้าทรงชมเชยมากต่อมากนะ และทรงดำหนิตีเตียนความแยกความแตกร้างมากอีกเหมือนกัน นั้นฟังซิ คือความแตกความแยกความแตกร้างนี้เป็นโทษมากถึงขั้นโทษมหันต์ ความรวมตัวตั้งแต่คุณค่าเล็กน้อยจนกระทั่งคุณค่าอันใหญ่หลวงขึ้นอยู่กับความสามัคคีนั้นฟังซิ นี่ละศาสนาพระพุทธเจ้าท่านแสดงไว้อย่างนี้

เพราะฉะนั้นความสามัคคีจึงเป็นธรรมจำเป็นมาก พยายามตัดพยายามกำจัดสิ่งใดที่จะมาทำความสามัคคีซึ่งเป็นพลังอันแน่นหนามั่นคงของเราให้สั่นไหวหรือไปนี้ ให้ต่างคนต่างระมัดระวัง ความแยก ๆ เพื่อความแตกร้างเป็นภัยมากทีเดียวให้ระวัง ศาสนาตำหนิเอาจากไม่ใช่ตำหนิธรรมดานะ ตำหนิเอาจากมาย ไปที่ไหนแสดงแต่เรื่องความสามัคคี แม้ที่สุดคิดดูซิเพียงเส้นหญ้าเท่านั้น ท่านยังเอาจากเปรียบเทียบความสามัคคีให้ฟังในคัมภีร์มีนะ หญ้ามันจะหนักหนาอะไร มันจะแน่นหนามั่นคงแข็งแรงอะไร ประสาหญ้านะ เพราะเหตุใดพระพุทธเจ้าจึงทรงนำมาเป็นคติตัวอย่างให้พวกเราทั้งหลายทราบ ซึ่งแสดงไว้แล้วในคัมภีร์ว่า

ความสามัคคีนี้มีคุณค่ามาก นั้นขึ้นต้นนะ แม้แต่เส้นหญ้าแพรกเกิดอยู่ตามท้องนาไม่ได้แข็งแรงอะไรเลย แต่เวลารวมตัวเข้าแล้วนี้เด็ดไม่ขาด

๒๒

ต้องใช้กำลังวังชาสตราอาวุธไปตัดไปเด็ดถึงจะขาด เพียงเส้นหญ้าเท่านั้นเอง ฟังซินะ คือเส้นหญ้าเท่านั้นยังมีกำลัง เพราะอำนาจแห่งความสามัคคี แยกประเภทออกไป เส้นหญ้าถ้าเป็นเส้นก็เด็ดขาดง่าย ๆ นี่เวลาแยกประเภทออกไปนะ พอรวมกันเข้าไปแล้วเด็ดขาดยาก พอมัดกันเป็นกำ แล้วไม่เอามัดเอาอาวุธมาตัดจริง ๆ ไม่ขาด นั่นฟังซิ นี่อำนาจแห่งความรวมตัว ท่านแสดงไว้ในคัมภีร์นะไม่ใช่เล่น

เรื่องความสามัคคีพระพุทธเจ้าทรงชมเชยมากที่สุดทีเดียว รวมลงไปจนกระทั่งถึงโน้นนะ รวมสามัคคีที่พลัมภาระขึ้นมา ส่วนหยาบ ๆ ขึ้นมา หม้อไหโตถาดไม่รวมกันเป็นสามัคคีเรียกหม้อเรียกไหไม่ได้ ฟังซิ ดินเป็นดิน ธาตุต่าง ๆ เป็นธาตุต่าง ๆ ต้นไม้เป็นต้นไม้ต่าง ๆ ไม่ได้มารวมสามัคคีกันก็ ไม่เป็นบ้านเป็นเรือนให้ ธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ ไม่รวมกันก็เป็นคนเป็นสัตว์ไม่ได้ ท่านรวมเข้ามามีอย่างนี้ละ ความสามัคคีนี้อย่างผลให้สำเร็จทุกสิ่งทุกอย่างไป อย่างศาลาเรานี้ก็ดูซิ นี่มาจากที่ไหนบ้างมารวมเป็นศาลา ความมารวมกันเข้า ก็เป็นศาลาขึ้นมา ท่านยกย่องเหลือเกิน ชมเชยมากที่สุดเรื่องความสามัคคี

ท่านรวมเข้ามามีตั้งแต่ของเล็กน้อย ๆ หม้อไหโตถาดอยู่ลำพังมันเป็น หม้อไหไม่ได้ท่านว่า ต้องมารวมตัวสามัคคีด้วยนายช่างผู้ฉลาดทำปรับปรุง ขึ้นมา รวมอะไรขึ้นไปสิ่งนั้นก็สำเร็จประโยชน์ ๆ ท่านรวมเข้ามา นี่ก็ไม่ต้องพูดอะไรมาก อันนี้พอเป็นเครื่องเทียบเคียงให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบว่า กำลังแห่งความสามัคคีเป็นของสำคัญมาก เฉพาะอย่างยิ่งชาติไทยของเราเวลานี้เอนกเอนไปทั่วประเทศเห็นไหมล่ะ ใครยืนตรงได้ มหาเศรษฐีก็ตรงไม่ได้ อยู่ในท่ามกลางประเทศไทย จะต้องอยู่ในท่ามกลางแห่งความ เอนเอียงที่จะล้มเหลวเหมือนกันหมด เวลาเอียงก็เอียง เวลาตั้งก็ตั้งขึ้นได้ เพราะต่างคนต่างหนุนด้วยกัน หนุนกันเพื่อความแน่นหนามั่นคง แล้วต่างคนต่างหนุนเมืองไทยเรา ต่างคนต่างตั้งขึ้นได้ ๆ ตั้งขึ้นด้วยความแน่นหนามั่นคงได้ เพราะความพร้อมเพรียงสามัคคี ให้พากันจำคำนี้เอาไว้

๒๓

เรื่องความแตกความแยกอย่าเอามาพูดเป็นอันขาดนะ ไม่ใช่คนที่มีศาสนา การแตกการแยกเกิดขึ้นมาจากความดูถูกเหยียดหยามความดูหมิ่นกัน เหล่านี้เสียนะ อันนี้ไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย อย่างนำมาใช้ในเมืองไทยของเราซึ่งเป็นเมืองพุทธ ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงแสดงให้เป็นความเสมอภาคไปหมดเลย นี่ละหลักศาสนาของเราแสดงความเสมอภาคไม่ให้มีอะไรยิ่งหย่อนกว่ากัน โดยหาหลักเกณฑ์ที่จะยิ่งหย่อนไม่ได้ แต่ไปเสกสรรขึ้นมาให้ยิ่งกับหย่อนกับจมนั้นก็เป็นอันเดียวกัน มันไหลลงไป

พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ในธรรม ความสามัคคี ความให้อภัยกัน ฟังให้ตื่นธรรมพระพุทธเจ้า ท่านไม่มีที่ว่าจะคอยยกโทษโกรธเคืองกัน คอยแก้แค้นกัน อย่างนี้ธรรมปิดออกหมด ๆ

๑๒. ทองคำเป็นหัวใจของทุกชาติ

ถ้าให้เต็มความมุ่งหมายในคราวนี้ที่ช่วยพี่น้องชาวไทยนั้น เรียกว่า ๑๐ ตัน หลวงตาบัวหลับไหลไปเลย ไม่ต้องนิมนต์พระที่ไหนมากุสลาให้ หลวงตานะ ถ้าได้ทองคำสิบตันหรือว่าหมื่นกิโลในการช่วยพี่น้องชาวไทย คราวนี้ ถ้าได้ถึงสิบตันแล้วหลวงตาบัวจะหลับเมื่อไร ไหลเมื่อไร ไปเลย หายห้วง หายห้วงทุกด้านทุกทาง ทองคำทุกสิ่งทุกอย่างที่ช่วยชาติบ้านเมือง ก้าวสนาของเรา อย่างมากที่สุดก็ไม่น่าจะเลยนี้ไป แต่น้อยที่สุดเราเอื้อมไว้ก่อน จับไว้เหนียวก่อน ขาดสี่พันกิโล ใครขาด ขาดคนนั้นต้องขาด ขาดหนึ่งกิโลขาดหนึ่งขา ขาดสองกิโลขาดใครไม่มีเหลือขาเมืองไทยเรา ขาขาดแขนขาด ถ้างทองคำได้ขาดสี่พันกิโลไป พวกเราเข้าใจตามนี้นะ

ถ้าไม่อย่ากขาขาดให้ต่างคนต่างรีบแบ่งสันปันส่วนมาจากขานะ จากขาจากนิ้วจากแขนจากอะไร มาเป็นสี่พันกิโลเป็นอย่างน้อยนะ ความมุ่งหมายของเราอย่างนั้น เราไม่ได้มุ่งหมายเรื่องเล็กน้อยบอกแล้วต่อพี่น้องชาวไทยเรา เต็มหัวใจเราทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะฉะนั้นทุกอย่างเราจึงไม่เคยอ่อนข้อย่อหย่อน ทุ่มลงเลย ๆ นี่เราก็จะพยายามประมวลเงินสดนั้นมา

๒๔

ยังก็ต้องไหลเข้าหาทองคำ ส่วนที่ปลีกย่อยจะไปช่วยในที่ต่าง ๆ เราแยกไว้เพียงเล็กน้อย ๆ ในความรู้สึกของเรา คือมันจ่ออยู่ปากทางเพื่อเข้าสู่คลังหลวงด้วยทองคำนี้จ่อตลอดเลย เพราะนี่เป็นหัวใจของชาติแต่ละชาติ ๆ ไม่เพียงชาติไทยเรา ทองคำนี้เป็นหัวใจของแต่ละชาติ ประกันชาติของตัว ๆ เมื่อมีความแน่นหนามั่นคงมาน้อยเพียงไร ต้องเอาทองคำเป็นเครื่องวัดน้ำหนักของชาตินั้น ๆ เพราะฉะนั้นเมืองไทยเราคราวนี้จึงควรให้ได้ทองคำเป็นหลักเป็นเกณฑ์ไว้บ้าง

เราไม่ลืมตั้งแต่เจ้าหน้าที่ที่มานิมนต์เราเข้าไปดูทองคำที่เก็บไว้ในคลังหลวง เป็นตึก ๆ เป็นแท่ง เป็นตึกเป็นแท่ง เราไม่ลืม ประกติเขาจะไม่ให้ใครขึ้นไปยุ่งเลย ที่เราทราบนี้ก็เฉพาะสมเด็จพระเทพฯ เท่านั้นกับเรา ถ้าไม่ไว้วางใจเขาจะเปิดทางให้ไปดูหรือ นี่เขานิมนต์เราไปเอง เราไม่อาจไม่เอื้ออ้อมไม่ทะลึ่งแหละ แต่นี่เขานิมนต์เราไปเองเห็นว่าเราเป็นผู้นำ เป็นครั้งแรกที่เรานำทองคำไปมอบนะ เลยเป็นปฐมฤกษ์อันดีงามที่จะได้ดูทองคำทั้งหลาย เพราะฉะนั้นจึงเข้าไปชอกแซกซิกแซก ไปหมดตามชอกตามซอยเป็นตึก ๆ จากนั้นแล้วก็เชิญเจ้าหน้าที่ที่เขารักษาโดยเฉพาะนี้ไปคุยกันโดยเฉพาะสองต่อสองเลยนะ ออกเป็นเอกเทศ พวกนั้นเขาก็ไม่ไปยุ่งเราแหละ ไปคุยกันสองคน

ได้ถามรายละเอียดของทองคำซึ่งเป็นสมบัติอันใหญ่หลวงของชาติเวลานี้มีเท่าไร ได้เก็บไว้ที่ไหน ๆ บ้าง เขาก็บอกชัดเจน ๆ ทุกแห่ง เรายังแน่ใจว่าทองคำยังมีเรี่ยราดอยู่ตามประเทศต่าง ๆ ที่เกี่ยวโยงกันในการซื้อการขาย การติดหนี้ติดสินเขาจะต้องเอาทองคำนี้เป็นเครื่องยืนยันเอาไว้หรือว่ายึดตัวเรา วางั้นเถอะนะ ต้องเอาทองคำนี้เป็นเครื่องยึดคนไทยทั้งประเทศ แต่ละประเทศ ๆ ต้องมี เพราะฉะนั้นจึงถามชอกแซก ๆ ประเทศไหนมีเท่าไร ๆ ถามไปเรื่อยเรื่อยแล้วก็กลับมา รู้สึกว่าค่อนข้างจะ

๒๕

ใจหายไปเหมือนกัน เมืองไทยเราคน ๖๒ ล้านคน ทองคำทั้งหมดมีจำนวนเท่านี้ เมื่อเปลี่ยนน้ำหนักของชาติไทยเรายังไม่เพียงพอ

เพราะฉะนั้น พอออกมาจากนั้นจึงประกาศขึ้นเลยนะ พอมาถึงมันจวนหกโมงเย็น ทุกวันเวลามามีพวกหนังสือพิมพ์ พวกทีวีเขาไปถ่ายแทบทุกวัน ๆ จนได้ดูเขา แล้วที่นี้พอมาถึงวันนั้นแล้วได้ทองคำมาด้วยความเสียใจ ไม่พอใจออกมา พวกหนังสือพิมพ์ พวกทีวีไปไหนกันหมด ขึ้นใหญ่เลยนะ ทุกวันมารุมกันอยู่ นี่วันนี่ไปไหนกันหมด เราจะพูดอย่างเต็มเหนี่ยววันนี้อยู่ ๆ ยังไงไม่ทราบประมาณสักสี่ห้านาทีก็น่ามา ก็ปังเลยเทียว ประกาศถึงเรื่องทองคำเราบอกพร่องมาก ตั้งแต่บัดนั้นมาก็เรื่อยหมุนตัวเลย เรื่องราวมันเป็นอย่างนั้น

๑๓. ความสะดวกสบายทางใจสำคัญกว่าทางกาย

ความสะดวกความสบายที่โลกต้องการ ก็มีอยู่ ๒ อย่าง แต่ส่วนมากเขาไม่แยกกัน เขาว่าเพื่อความสบายเท่านั้นพอ ทั้งกายทั้งจิตเขารวมอยู่ในนั้นหมด แต่ทางด้านธรรมะมีความสบายทางกาย ความผาสุกสบายทางด้านจิตใจ มี ๒ อย่างแยกออก เพราะกายกับใจอยู่แยกกัน มันก็ไม่เหมือนกัน ไม่ใช่อันเดียวกัน กายเป็นอันหนึ่งเป็นเรือนร่างของใจ ใจเป็นอันหนึ่งเป็นเจ้าของของร่างกาย แล้วที่โลกแสวงหาความสุข ๆ เขาก็รวมทั้งกายทั้งใจแต่ครั้งแล้วมันก็หมุนไปทางเพื่อความสะดวกแก่ร่างกายเสียมากต่อมากนะ เพื่อความสะดวกเบิกทางให้แก่จิตใจได้รับความสะดวกสบายราบรื่นดีงาม เพื่อเป็นความสุข ที่เป็นสาระสำคัญไม่ค่อยมี เนี่ย สำคัญอันนี้นะ

อะไร ๆ ก็เพื่อความสะดวกสำหรับร่างกายไปเสีย สำหรับทางด้านจิตใจ มีน้อยมากทีเดียว เนี่ย ใครไม่มองเห็น เพราะฉะนั้น เรื่องความทุกข์จึงมีมาก เพราะมันชวนชวายเป็นอย่างไม่เป็นท่า เพื่อความสุขทางร่างกายแต่ก็เพื่อความทุกข์ทางด้านจิตใจ เพราะความกระวนกระวายติดดิน นั่น มันชวนทุกข์มาให้ใจ ว่าเพื่อความสะดวกในร่างกายนี้แทนที่

๒๖

จะเป็นความสบาย เมื่อได้รับความสะดวกในร่างกายแล้วกลับเป็นทุกข์เพิ่มขึ้น เพราะความติดดินของเจ้าของ นั่นละสำคัญมาก

นี่ คิดดูซิเนี่ย อย่างน้ำแข็งเนี่ย นี่ก็เพื่อความสะดวก กินเย็นสบาย เข้าใจไหมเนี่ย? เพื่อความสะดวก กินเย็นสบาย อะไรก็เพื่อความสะดวก มองไปไหนก็เพื่อความสะดวกสำหรับร่างกายเท่านั้น การกินอยู่หลับนอน การใช้การสอย เคลื่อนไหวไปมานี้ เพื่อความสะดวกของร่างกายๆ ความสะดวกของใจ ไม่มี ใจจึงหาความสุขไม่ได้ มันเป็นเพื่อความสะดวกของร่างกาย แต่กลับกลายมาเป็นความทุกข์ต่อจิตใจอีก เพราะความติดดินของเราที่ชวนชวย นั่น เป็นอย่างนั้นละ

ความสะดวกสำหรับจิตใจค่อยเบิกทางให้ใหม่ วันนี้จิตใจได้รับอารมณ์อะไรบ้าง? ชุมนมด้วยเรื่องอะไร? พิจารณาแยกแยะในเหตุของมันว่า มันเดือดร้อนรุ่มวายเพราะสาเหตุอะไร? พิจารณาแล้วแก้ไขต้นเหตุ นี่เรียกว่าเป็นความสะดวกของใจ เราพยายามแก้ไขอยู่เรื่อย ๆ ใจของเราจะค่อยเบิกกว้างเป็นความสะดวกออกเรื่อย ๆ ที่นี้อะไรมาขวางทางที่จะให้เป็นความทุกข์ความกังวล มันจะรู้ทันทีแล้วมันจะปัดออก แก้ไขทันที นี่เรียกว่าเพื่อความสะดวกทางด้านจิตใจ เช่นอย่างนักภวานาอย่างนี้ นี่เรียกว่าเป็นความสะดวกเพื่อจิตใจล้วน ๆ ที่เดียว

อย่างนักภวานาท่าน ทำเพื่อความสะดวกแก่จิตใจล้วน ๆ เบิกทางให้จิต อะไรมาก็ดมาขวาง เลียนหนามก็คือกิเลสนั่นละ มันสร้างกองทุกข์ขึ้นมา มากีดขวางทางความคิดความปรุงของใจให้คิดไปในทางขวางทางหนาม แล้วก็มาปักจิตตัวเองให้เกิดความทุกข์ขึ้นมา ธรรมก็เบิกออก ๆ ถอดถอนออก มันก็ดขวางตรงไหนถอดถอนออก ใจก็มีความสะดวกสบายรื่นรมย์ นั่น

เนี่ย ที่ว่าให้ความสะดวกสบายทางร่างกายกับจิตใจมี ๒ ทาง เราเป็นชาวพุทธ ควรจะให้ได้รับความสะดวก เสาะแสวงหาความสะดวกทั้ง ๒ ทาง ความสะดวกทางร่างกายก็ยังคงความเป็นอยู่ เพื่อความสะดวก

๒๗

สบายทางร่างกายของเราเท่านั้น ใจอาศัยเพียงเล็กน้อย นิดเดียว ที่นี้
ความสะดวกทางด้านจิตใจนี้ ใจได้ส่วนๆ เป็นความสะดวกสบาย

ท่านจึงให้หาความสะดวกทั้งทางร่างกายและทางจิตใจ หลักใหญ่
ก็อยู่ที่ใจ ใจเป็นตัวการสำคัญที่จะได้รับทุกข์และรับสุขทั้งหมด อยู่ที่ใจ
เลย นั่นเราจึงต้องเบิกทางให้เรื่อย ๆ

๑๔. เศรษฐีเงิน เศรษฐีธรรม

พระพุทธเจ้า พระสาวกทั้งหลาย ท่านไม่มีเงินทองข้าวของ
พระพุทธเจ้าไม่ได้เป็นเศรษฐีเงิน พระสาวกอรหัตตอรหันต์ สรรณะของ
พวกเรา ท่านไม่ได้เป็นเศรษฐีเงินนะ แต่ท่านเป็นเศรษฐีธรรม

เศรษฐีธรรมได้มากได้น้อยเพียงไร พอ พอ พอ ตลอดไป เป็น
ความผาสุกर्मเย็นตลอดไป ตามที่ธรรมมีภายในใจนะ มีมากมีน้อย
ธรรมพารมย์เย็นเป็นสุขหนุนเจ้าของตลอดไปเลย นี่คือธรรม จนกระทั่ง
ท่านเป็นสรณะของพวกเรา พุทธัง ธัมมัง สังฆัง สรรณังคัจจามิ นี่
พวกท่านล้วนเป็นผู้พอแล้วทุกอย่าง ความสุขก็พอ เต็มเปี่ยมบริบูรณ์
ไม่มีใครมีความสุขยิ่งกว่าสรณะของพวกเรา

พระพุทธเจ้าท่านก็มีความสุขอันสมบูรณ์แบบเต็มพระทัย พระสงฆ์
สาวกท่านก็มีความสุขเต็มหัวใจของท่านทุกองค์เป็นพระอรหันต์ล้วน ๆ นี่คือ
ท่านผู้ทรงความสุขไว้อย่างเต็มเปี่ยม ไม่มีกฎ ทุกข์อันิจจังฯ เข้าไปเกี่ยวข้อง
ด้วยเลย ถึงเรียกว่า “นิพพานเที่ยง” สรรณะของพวกเรานี้ทรงธรรมคือ
นิพพานเที่ยงไว้ทุกองค์ ๆ นั้น นี่ ท่านมีแต่ความสุขความเจริญ เดินตามสาย
ทางของธรรมท่านก็เป็นธรรมขึ้นมาทั้งแท่ง แล้วกลายเป็นบรมสุขของพวกเรา

พวกเราเป็นลูกตถาคตก็ขอให้คำนึงถึงท่าน ให้อ่านคำว่าพอบ้างนะ
เรื่องกิเลสนี้ เราอย่าเข้าใจว่ามันจะพอ ไม่ว่าอะไรทั้งนั้น เรื่องของกิเลส
ไม่มีคำว่าพอ เหมือนกับไฟได้เชื้อ เชื้อไฟแม้มันอยู่ในเตา มันไม่ดับ
มันก็เป็นไฟอยู่ในเตา พอแหย่เชื้อไฟเข้าไปดูสิ หรือเอาให้มันเห็นชัด ๆ

๒๘

เทนน้ำมันเชื้อเพลิงเข้าไป มันจะพริบขึ้นทันทีเลย ทั้ง ๆ ที่ไฟอยู่ในเตา มันเจียบนะ แต่พอได้เชื้อแล้วมันจะพริบ

ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา มันอยู่ในใจเหมือนไฟอยู่ในเตา เราบังคับบัญชาไว้ใช้ให้พอดีพอดีเสียก่อนเมื่อเราละมันไม่ได้ ทีนี้ถ้าเราเป็นไปตามมัน อยากอะไรรับคว่ำมา ๆ บ๊ีบ ทีนี้จะแสดงความหิวโหยขึ้นทันทีเลย ได้นี้ไม่ใช่ได้เพื่อพอนะ ได้เพื่อความหิวโหย ได้มากก็เพื่อความหิวโหย ไม่ได้ก็เพื่อความหิวโหย ทุกสิ่งทุกอย่างถ้าลงไฟได้เชื้อแล้ว ไม่มีหยุด แสดงเปลวเรื่อย ๆ นี่ความโลภ ความโกรธ ความหลง ได้เชื้อมัน คือสิ่งที่ต้องการ ได้มา ๆ ได้มาเท่าไรก็มาเสริมไฟนั้น ลูกโพรง ๆ จึงต้องได้ระงับดับมันด้วยธรรม ให้อยู่ในความพอดี ถ้าน้ำก็ให้มีขอบปากขอบมันเป็นเขตอยู่ตัวของมัน ไม่ให้มันล้นฝั่งไป เต็มแก้วแล้วหยุด ๆ นี่ ธรรมบังคับเอาไว้ให้อยู่ในความพอดี แล้วบ้านเมืองเราก็จะมีความผาสุกร่มเย็น

๑๕. ขบวนการไทย ร่วมใจบริจาคทรัพย์เข้าคลังหลวง

แล้วเวลานี้ กำลังจะเริ่มหมุนแล้วละ ทีนี้ทางโครงการช่วยชาติก็รู้สึกว่าจะระงับไป เวลานี้เจียบ จึงขอเตือนให้พี่น้องทั้งหลายเริ่มพยายามหนุนชาติไทยของเราขึ้น เช่นการบริจาคโครงการช่วยชาติ ธนาคารไหนก็ได้ ดังได้ประกาศมาไว้เรียบร้อยแล้ว ให้โอนเงินเข้าสู่ธนาคารนั้น ๆ เพื่อจะโอนเงินนี้เข้าสู่คลังหลวง เวลานี้รู้สึกว่ายุดชะงักไป แทบจะพูดว่าไม่มีก็ได้เดี๋ยวนี้นะ บกบาง แต่การจับจ่ายใช้สอยเพื่อชาติของเรานั้น จะทำอยู่ตลอดเวลา

พี่น้องทั้งหลายไม่ทราบเฉย ๆ หลวงตาบัวผู้เป็นหัวหน้านี้ หัวหมุนตัวนะ หมุนเพื่อชาติไทยของเรา ทีนี้เมื่อมีบกบางอะไร มันต้องทราบหมด ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเงิน หลวงตาบัวเป็นผู้รับผิดชอบ แต่ผู้เดียวว่า เงินนี้หมุนไปทางไหนบ้าง ๆ หลวงตานี้เป็นผู้สั่งแต่ผู้เดียว ด้วยเหตุผลโลกที่ถูกต้องดีงามแล้วส่งออกไป จ่ายออกไป ๆ เพื่อ

๒๙

ชาติไทยของเรา เมื่อเป็นเช่นนั้น จึงมีการร่อยหรอลงไปเป็นธรรมดา
เมื่อไม่มีสิ่งที่หนุนเข้ามา

เพราะฉะนั้นจึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้หนุนเข้ามาตามธนาคาร
ต่าง ๆ ในโครงการช่วยชาติ ในกรุงเทพฯ นี้ก็มี ดังที่เคยประกาศมา
ไว้แล้ว ค่อยหนุนเข้าไป ๆ เงินจำนวนนี้จะไปไหนพี่น้องทั้งหลายไม่ต้อง
สงสัยว่า หลวงตาจะพาไปลุ่มจม ไม่มี มีแต่จะหนุนขึ้น ๆ มากเข้าไป ๆ
ก็หนุนคลังหลวงของเราไปเรื่อย ๆ เวลานี้รู้สึกว่ เงินที่เคยโอนมาทางธนาคาร
ตั้งแต่เริ่มแรกจนกระทั่งบัดนี้ เวลานี้รู้สึกว่ ชบเซาลงมาก แทบจะไม่มี ๆ
จึงได้เตือนให้พี่น้องทั้งหลายให้เริ่มต้นใหม่ คราวนี้จะเริ่มต้น ไม่ว่าดอลลาร์
ไม่ว่าทองคำ ไม่ว่าเงินสด เราจะหนุนเข้าไปเพื่อหนุนเข้าสู่คลังหลวงของเรา
ทั้งนั้นละ ไม่เป็นอันเลยนะ นี่ก็จะพาพี่น้องทั้งหลายเริ่มต้นละนะ

ทางรัฐบาลก็ได้พิจารณากัน หลวงตาพิจารณาเต็มเหนี่ยว รัฐบาล
ก็รัฐบาลของชาติ ว่ายังงัย? ศาสนาก็ศาสนาของชาติ ต่างคนต่างจะหนุน
เพื่อชาติของตนเองแล้ว ต่างคนต่างให้การสนับสนุนซึ่งกันและกัน ทางฝ่าย
รัฐบาลเขาก้าวเดินอย่างไรก็ให้คอยสังเกตสังกาพิจารณา อะไรไม่เหมาะสม
ยังงัยจะเตือนรัฐบาลก็เตือนได้ เป็นอะไรไป ก็รัฐบาลของประชาชน
ประชาชนเตือนรัฐบาลไม่ได้มีอย่างหรือ? ไม่มี เตือนเพื่อก่อเตือนเพื่อให้
ได้ดิบได้ดี ก่อ - สาน ไปเรื่อย ๆ ไม่ใช่ตำหนิ หรือเตือนเพื่อทำลายนะ
เตือนเพื่อให้ดีขึ้นไป

ทางศาสนาก็เหมือนกัน ต่างคนต่างทะนุถนอมชาติไทยของเรา ด้วย
การชวนช่วยทั้งทางชาติทางศาสนา ช่วยกันเต็มกำลังความสามารถ แล้ว
ต่อไปนี้จะค่อยเป็นไปเรื่องชาติไทยของเรา เพราะมันเป็นมานานเรื่องความ
เอนความเอียงนี้เอนมาตลอด ๆ จนถึงขั้นจะลุ่มจมเวลานี้ จึงมีการฟื้นฟู
กันทั้งทางชาติทางศาสนารวมหัวกันเข้าเป็นกลุ่มเป็นก้อนเป็นกำลังวังชาที่จะ
หนุนชาติไทยของเรา โดยอาศัยพี่น้องชาวไทยเป็นผู้สนับสนุนทั่วหน้ากัน

๓๐

เอา ใครมีมากมีน้อยเราย่ำว่า เราไม่มีเงินมีทอง เราไม่ได้เป็น เศรษฐี บริจาคอะไรไม่ได้ อย่างนั้นไม่ถูกนะ เราไปซื้อกาแฟแก้วหนึ่ง เทาไรเรายังซื้อได้ ซื้อบุหรืมวนหนึ่งเรายังซื้อได้ ทำไมเราจะซื้อชาติไทย ของเราทั้งชาติเพื่อความแน่นอนหนามันคงด้วยเงินของเราบาทหนึ่งสองบาท จะซื้อไม่ได้มืออย่างหรือ? เราต้องคิดอย่างนั้นสิ เราทำสิ่งที่เราทำให้ ความฉิบหายวายป่วงเข้ามาสู่ตัวของเรา เราจะไม่คิดไม่อ่าน แต่เวลาจะทำ ความสนับสนุนเพื่อชาติไทยของเรา หาเรื่องหาราว ผูกมัดตัวเองจะทำให้ ชาติไทยของเราล่มจมในขณะนั้น เช่นจะบริจาคเพื่อชาติบ้านเมืองก็บาท ก็สตางค์ก็ร้อยก็พันนี้ คิดแล้วคิดเล่า ไม่อยากบริจาค นี่ เสียตายความ ตระหนี่ถี่เหนียวที่จะไปทุ่มเทเพื่อความล่มจมนั้นมากกว่าการเสียตาย คนทั้งชาติไม่ถูก เอาพิจารณาให้ตึนะ

เราจะบริจาค บาทหนึ่ง สองบาท เพื่อชาติไทยของเราทั้งนั้น ๆ ดีกว่าที่เราจะไปเอาเงินนั้นมาทำสุรุษสุราย ซื้อสิ่งของสุ่มสี่สุ่มห้ามาบำรุง บำเรอตัว เพื่อส่งเสริมการฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเพื่อความเสียตัวให้มากขึ้น ไม่ดีเลย ให้พากันพินิจพิจารณาเรื่องเหล่านี้ละ

เราซื้ออะไร ๆ จนชินต่อความฟุ้งเฟ้อของเรา เราซื้อได้ไม่คิดไม่อ่าน แล้วจมไปเท่าไร เสียไปเท่าไร เกิดประโยชน์อะไร คราวนี้เราจะนำเงิน จำนวนนี้ เพื่ออุ้มชูชาติไทยของเราเป็นเงินก็บาทก็ตาม ทำไมเราจะ เสียหาย ถ้าไม่ใช่เราเป็นคนล่มจมหรือดึงชาติบ้านเมืองให้จมไปด้วยกัน กับเราเท่านั้น ไม่เป็นอย่างอื่นนะ ถ้าต่างคนต่างพยุ่ง ต่างคนต่างต้องคิด อย่างนี้ ให้ต่างคนต่างช่วยกัน บาทหนึ่งก็ตาม สองบาทก็ตาม รวมกันแล้ว เป็นสามบาท สี่บาทขึ้นได้ไม่เป็นไร

ฝนตกลงมาทีละหยดละหยาด ไม่ได้ตกลงมาเท่าลูกเห็บเรานะ แล้ว มันทำท้องฟ้ามหาสมุทรให้เต็มได้ เป็นยังไง? ก็มันตกไม่หยุดไม่ถอย อันนี้ก็เหมือนกันการบริจาคของพี่น้องทั้งหลายนี้ คนละบาท สองบาท

๓๑

เมื่อรวมกันแล้วคิดดูสิอย่างวันเดียวอย่างนี้ คนละหนึ่งบาทเท่านั้นรวมเป็น ๖๒ ล้านบาทแล้ว มันของเล่นเมื่อไร?

ก็เมื่อเราบริจาคขึ้นไป ๆ มันสูงขึ้น เราหนุนขึ้นทำไมไม่ขึ้นวะ? ตั้งแต่ กดมันลงมันยังลง หนุนขึ้นต้องขึ้นสิ มันอยู่ในความรับผิดชอบของพี่น้องชาวไทยด้วยกันทั้งนั้นนะ ให้พิจารณาตัวเองแล้วพยายามหนุนชาติไทยของเรา

เวลานี้เป็นเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อมาก กำลังตั้งต้นตั้งรากตั้งฐาน พยายามที่จะพยุงเมืองไทยของเราให้มีความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน แล้วให้ฟังเสียงหัวหน้า อย่าเอาแต่ความคิดความเห็นของเจ้าของเข้าไป ด้วยความเห็นว่าคุณต้องโดยถ่ายเดียว ไม่ถูกนะ ถ้าไม่ใช้ความพินิจพิจารณาให้มาก เสี่ยงธรรม เป็นเสียงสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าเสียงอื่นใด

ให้พากันตั้งอกตั้งใจ ตั้งแต่นี้ต่อไปเราก็ เริ่มโอนละ ที่เงินของเรามีมากมีน้อยเพียงไร โอน ๕ บาทก็ตาม ๑๐ บาทก็ตาม ๑ บาทก็ได้ทางธนาคารเขาอนุญาตไหม? โอนเงินเข้าธนาคารเพื่อช่วยชาติ ๑ บาทเขาอนุญาตไหม? ถ้าเขาไม่อนุญาตให้มาติดต่อกับเรา แล้วอีกกี่บาทถึงจะโอนได้ให้มาหาเรา เราจะคว่ำเอาเงินตามกระเป๋าลูกศิษย์เรานี้ฟาดมันได้ตั้ง ๑๐ บาท เข้าใจไหม? อย่าว่าตั้งแต่ ๑ บาทเลย เอาให้โอนให้ได้วันนี้ ว่าอย่างนั้น นั่นนะ ใจสู้เสียอย่างเดียว ไม่ถอย ต้องได้นะ ใจสู้ ที่นี้ชาติไทยของเราเป็นนักต่อสู้ ไม่เคยกลัวใครนั้นะ เราไม่เคยรุกรานใคร ตั้งแต่ไหนแต่ไรมา อันนี้ความทุกข์ความจนมาบีบบี้สีไฟเรา ทำไมเราจะหมอบให้มัน เราต้องสู้มันสิจึงจะเรียกว่านักสู้ พากันเข้าใจนะ

คือเงินสดนี้ เมื่อโอนเข้าคลังหลวงแล้วก็จะเข้าสู่จุดนี้ละจุดใหญ่ คือทองคำ แล้วดอลลาร์ก็เป็นดอลลาร์ หนุนชาติไทยของเรา ยิ่งทองคำด้วยแล้วเป็นหัวใจของชาติไทยเรา ทั้ง ๓ อย่างนี้ เป็นมหาสมบัติที่จะตั้งชาติไทยของเราให้แน่นหนามั่นคงแล้วเจริญรุ่งเรืองต่อไปเป็นลำดับ พี่น้องกรุณาจำไว้ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปนะ

๓๒

เราจะเริ่มโอนเงินของเรา มีบาทหนึ่ง สองบาทก็ตาม ไปเข้าใจว่า มันมีน้อยไป อย่าไปคิดนะ มันเป็นเครื่องตัดทอนคนทั้งชาติให้จมไปได้นะ เรามีบาทหนึ่งเอาบาทหนึ่ง มีสองบาทฟาดสองบาทเข้าไป นี่หนูนะ ให้จำอันนี้ไว้ละ เอาละจะให้พร เอ้อ หนึ่งเออะ ทีนี้ให้พรละนะ

๑๖. วงราชการที่โก่งกินชาติ ให้ต้นขาปต้นกรรมข้าง

อย่างที่เรามาขี้ขามูตรคูอยู่เวลานี้ละ เล่นกับชาติกับบ้านกับเมือง แล้ว แหม จนจะดูไม่ได้ละ เราจึงมาเห็นความสกปรกของโลก วงราชการ งานเมืองตัวหลักที่สุด ว่าอย่างนี้เลยนะ เวลาเข้าไปเกี่ยวข้องเราถึงรู้ พวกนี้พวกสกปรกมากที่สุดเลย พูดให้มันจ้ง ๆ อย่างนี้ มันเป็นจ้ง ๆ ทำไมไม่เห็นพูดกันบ้างวะ? นำเรื่องของความจริงมาพูดมันจะเป็นไหน ไปวะ? ทีนี้ที่มันสกปรกที่สุด บ้านเมืองมันถึงล่มจมฉิบหายป่นปี้ตลอด เวลามานี้ เพราะมันความสกปรก เอ้อ

ความโลภนี้สุดยอดทีเดียว ได้เท่าไรไม่พอ ๆ กวาดต้อนดับปอดของคนทั้งประเทศ เอามาใส่ถุงตัวเอง มาดูสิ มันน่าดูไหม? มนุษย์ด้วยกัน ทำไมดูไม่ได้วะ? ก็มันจะดูได้อย่างไรมันเป็นอย่างนั้น หุย มันทุเรศจริง ๆ นะ พวกสกปรก บ้านเมืองตั้งขึ้นมา หน่วยไหน ๆ ตั้งขึ้นมากอบมาโกยมากินหมดแล้วตั้งขึ้นมาใหม่ กินกันต่อไปเรื่อย ๆ กินกันต่อไปเรื่อย ๆ ตับปอดประชาชนไม่มีอะไรเหลือ สุดท้ายจะจมกันทั้งประเทศ นี่ความสกปรกของกิเลส ดูเอา

ธรรมท่านไม่ได้สกปรก มีแต่พุง ๆ เท่านั้นนะ ธรรม ต่างกัน อย่างนี้ละ โลกนั้น คนสัตว์มันก็โลภมันก็อยากเหมือนกัน แต่ว่าก็อยาก ธรรมดาของสัตว์ อยากธรรมดาของคนมีศีลมีธรรม รู้จักผิด-ถูก ชั่ว-ดี เป็นอย่างหนึ่งนะ ไอ้อยากไม่รู้จักผิดถูกชั่วดีนะสิ กินไปหมด กลืนไปหมด หลบหลีกปลีกตัว เขาว่าผิดไม่ยอมรับผิดนะ พลิกโน้น พลิกนี้ ก็เหมือน กองขี้มันพลิกนะ เข้าใจไหม?

๓๓

คนทำผิดไปไหนก็นักโทษ จู่งกันไปกับนักโทษ ไขมันขึ้นเครื่องบิน ไขมันก็นักโทษ นั่น มันจะเป็นอะไรไปที่ไหน? ไอ้คนที่ผิด สกปรกมอมแมม เป็นบาปเป็นกรรม จนกับโลกทั้งโลกดูไม่ได้ นี่ มันจะพลิกแพลง เปลี่ยนแปลงแก้ไขตัวเองว่าดีว่าดีจะพิเศษขนาดไหนก็ตาม มันก็เหมือน เอาทองขึ้นนี้ กลิ้งทองขึ้นไปนั่นละ เอาไว้ในห้องมันก็ขึ้นในห้อง ออกมาจาก ห้องมันก็ขึ้นออกมาจากห้อง กลิ้งไปขึ้นมันก็กลิ้งไป คนชั่วก็เป็นอย่างนั้น เหมือนกัน มันจะพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงร้อยพันคัมขนาดไหน ก็คือ ทองขึ้นมันพลิกตัวของมันนั่นเอง มันจะพลิกเป็นอื่นไปอย่างไร เป็นทองคำ ทั้งแท่งได้หรือ?

คนชั่วเอาไว้ที่ไหนมันก็ชั่ว ๆ คนเห็นก็ชั่ว ไม่เห็นก็ชั่ว เอาไปไว้ในห้องมันก็ทองขึ้น ออกมานอกห้องมันก็ทองขึ้น ในที่เปิดเผยที่ลับมันก็ทองขึ้น ๆ คนชั่วมันก็คือคนชั่วนั่นเอง พลิกไปไหนมันก็พลิกไปเออะนะ เอ้อ มันจะพลิกเหนือกรรมไปไม่ได้หรอก ธรรมพระพุทธเจ้าที่สอนไว้ เรียบร้อยแล้วนี่นะ พากันพิจารณานะ ให้พากันตื่นบ้างนะ ตื่นบาป ตื่นกรรมไม่อย่างนั้นจะจมกันหมดกับพวกทองขึ้น ทองเหล่านี้นะ มันจะจมกันไปหมดนะ อู๊ย ทุเรศจริง ๆ นะ เอาละพอ เหนื่อย

๑๓. **อำนาจแห่งความตระหนี่ อำนาจแห่งความเสียสละ**

ท่านมีไว้ในชาดกนะ ไม่ใช่เล่น ๆ สะดุดใจ ก็ก เลยก้ไปเห็น โส ขนาดนี้ก็มีหรือ? มันไม่น่าเชื่อ แต่ความจริงมันก็เป็นอย่างนั้น ใครเชื่อ ไม่เชื่อไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่ความจริง

อืม พระองค์หนึ่งนะ โผแผ่ยังงี้ไม่ทราบมาเกิดเป็นมนุษย์ แต่ก่อน เป็นพ่อค้า พ่อค้าตัวตระหนี่ถี่เหนียว เอาไรต์เอาเปรียบพวกลูกค้าทั้งหลาย ไม่มีอดมีอัน เอาจนใครเขาเบื่อ ความตระหนี่ มีแต่จะเอา การซื้อ ๆ ก็ด้วยการเอาไรต์เอาเปรียบ ขายก็ขายด้วยความเอาไรต์เอาเปรียบตลอดเวลา เป็นนิสัยสันดานจริง ๆ ว่าตระหนี่ถี่เหนียวมากจริง ๆ ที่นี้แม้ที่สุดชั่วของ

๓๔

แคะ หลุดตกออกไปจากถุงจากกระสอบลงไปเนี่ย มดง่ามมาชนไปกินในรู ยังตามไปแย่งเอาจากมดง่ามด้วยอำนาจความตระหนี่นั่นแหละ สูเอาไปอะไรของกูเนี่ยะ เลยซุดจนกระทั่งถึงมดง่ามที่ชนข้าวลงไปเลี้ยงครอบครัวเขาในรู อีตาคนนี่แกก็ตามซุดเอา กว้านเอาข้าวออกมา เพราะแสบอกว่า ของกูเนี่ยะไม่ใช่ของสู แล้วซุดลงไปเอามา

แล้วนี่ล่ะ เวลาโผเผลอเกิดเป็นมนุษย์ มาเกิดเป็นมนุษย์ไปบวชเป็นพระนะทีนี้นะ พอบวชเป็นพระแล้วนี่ ไปบิณฑบาตที่ไหน ได้กินไม่ค่อยอิ่มเลยนะ อาหารก็ได้ เขาก็ใส่บาตรให้ แต่ที่ใส่บาตรจะมีปัญหาสำคัญ ๆ ตลอดเวลา ไปบิณฑบาตที่ไหนนี่ อยู่ในท่ามกลางก็ดี ไปเป็นหัวหน้าคน พระหัวหน้าวัดจัดแจงให้ทุกอย่าง เพราะเขาอยากจะทราบเรื่องราวด้วย อยากจะสังเคราะห์ด้วย เห็นพระองค์นี้ฉันจึงหันไม่เคยอิ่มเลยนะตั้งแต่บวชมา ได้อาหารมาหมู่เพื่อนใส่บาตรให้ พอเวลาจะฉันนี่ฉันไปฉันมา หายเจียบ ๆ ยังไม่อิ่ม หหมดแล้ว ๆ ถ้าไปอยู่ข้างหน้า เขาก็ไม่เป็นเสีย ถ้าไปอยู่ข้างหลังข้าวใส่บาตรก็หมดเสีย ถ้าอยู่ท่ามกลางก็ไม่ทราบมันเป็นยังไง ก็แบบเดียวกันนั่นล่ะ

จนกระทั่งเือนไปถึงพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ ร่ำลือไปถึงโน่น ว่าพระองค์นี้ตั้งแต่บวชมาฉันจึงหันไม่เคยอิ่ม แล้วก็ถาม เรื่องราวก็อย่างว่านั่นล่ะ ท่านเลยไปเอง ทั้งพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ พอไปถึงแล้วก็ไปถามเลยว่า ตั้งแต่ท่านเคยบวชมาได้ทราบว่าฉันจึงหันไม่เคยอิ่มเลยมันเป็นยังไง? ไม่มีใครใส่บาตรให้หรือ?

มี ท่านก็บอกว่ามี ครั้นเวลาฉันลงไป ๆ ยังไม่ทันอิ่มของในบาตรไม่ทราบไปไหน มันหมดเอง ๆ วันนั้นท่านเลยเป็นตัวประกันเลยพระสารีบุตร เอ้า วันนี้ผมจะใส่บาตรให้ท่าน ทั้งพระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร ใส่บาตรให้เต็มบาตรเลย วันนี้เอ้า ฉันต่อหน้า แต่พระสารีบุตรท่านฉลาดนี่นะ เอ้าฉัน ผมจะจับขอบปากบาตรไว้นะ พระสารีบุตรจับขอบปากบาตรไว้

๓๕

ให้ฉันเต็มเหนี่ยว วันนี้ฉันให้อ้อมนะ คือถ้าปล่อยมือนี้ของมันเป็นหมดในบาตร เห็นไหม? อำนาจแห่งกรรม ใครอย่ามาคาดมาดันมาเดานะ นี่ละ “กรรม” ท่านจึงเรียกว่า “เป็นธรรม” คือ “ความเสมอภาค” ไม่ขึ้นอยู่กับผู้ใดเลย ขึ้นอยู่กับความจริง คนนั้นเขาทำมาอย่างนั้น ผลมันก็แสดงอย่างนั้น

ที่นี่ อาศัยอำนาจของพระสารีบุตร วาสนาของท่านพระสารีบุตร ให้ฉัน พอท่านจัดของจัดใส่ในบาตรลงเสร็จเรียบร้อยแล้ว เอ้า ที่นี้ฉัน ท่านจับขอบปากบาตรไว้นะ เอ้า ให้ฉันให้อ้อมวันนี้ ถ้าปล่อยขอบปากบาตรเมื่อไรเป็นหายไปเลยนะ เอ้อ ฉันให้อ้อม ท่านก็พัดชะเต็มอ้อม พออ้อมวันนั้นเลยตายในวันนั้นเลย คงต้องเสียท่า (หัวเราะ) นี่อำนาจแห่งความตระหนี่ เป็นอย่างนั้นนะ

ที่นี่ อำนาจแห่งความเสียสละ ก็ยกอันนี้อีกนั่นละ พระสิวลี เป็นพระด้วยกัน พระสิวลีนี้เป็นนักเสียสละตั้งแต่เป็นฆราวาส ญาติโยม ไปทำบุญให้ทานที่ไหนเขาต้องเชื่อเชิญให้เป็นหัวหน้าตลอดเลย ในงานต่าง ๆ พระสิวลีจึงเป็นฆราวาสที่เป็นนักเสียสละแล้วเป็นผู้นำ เขาต้องเชื่อเชิญให้ไปเป็นผู้นำในงานต่าง ๆ นี่ถึงเวลาท่านมาบวชเป็นพระนี่ไป ที่ไหนเคลื่อนกลาตลากสักการะบูชา มีแต่คนบริจาคทานไปตลอดจนเทวบุตร เทวดา ไปไหนคนรำลือ พระพุทธเจ้าจึงยกให้เป็น “เอตทัคคะ” คือเลิศในความเป็นผู้มีอติเรกลาภมากในบรรดาสาวกทั้งหลายของพระพุทธเจ้า พระสิวลีนี้เป็นที่ ๑ ในเรื่องอติเรกลาภนี้มากที่สุด เวลาย้อนถึงอดีตชาติของท่าน โฉ นักเสียสละเลิศเหมือนกัน เก่งเหมือนกัน เพราะฉะนั้นผลจึงมาตอบแทนท่านถึงขั้นเลิศในอติเรกลาภ ท่านไปไหนไปเถอะ ลอง พระสิวลีไปแล้วไม่มีอดอยากเลย ก็เพราะอำนาจผลทานของท่านตามสนอง ท่านตลอดเวลา เนี่ย เรื่องมันเป็นอย่างนี้ เห็นผลทั้ง ๒ อย่าง

องค์หนึ่งก็ฉันจึงหันไม่อ้อม พออ้อมวันนั้นก็ตายเลย ส่วนพระสิวลีก็รำลือมาจนกระทั่งบัดนี้ละ เป็นเอตทัคคะเลิศเลอในทางอติเรกลาภมาก

๓๖

บรรดาสาวกของพระพุทธเจ้า ไม่มีองค์ใดเลยจะเสมอเหมือนอย่างนั้น
พระสืบลีท่านเลิศในทางอติเรกลาภมาก พระสารีบุตรท่านเลิศในทาง
สติปัญญาเฉลียวฉลาดแหลมคมมากที่สุด

๑๘. รวมพลังฟื้นฟูชาติไทย

เวลานี้ถ้าให้เหมาะจริง ๆ นะ กับชาติบ้านเมืองของเราที่กำลังอยู่
ในภาวะคับขันเช่นนี้ ควรจะตื่นเนื้อตื่นตัวกันทุกผู้ทุกคน พระที่เป็น
หัวหน้าแห่งการตื่นเนื้อตื่นตัว และ การนำชาติของเราให้ขึ้นจากความจำเป็น
ดังที่เป็นอยู่เวลานี้ อันดับ ๑ นี้พูดตามเรื่องของอรรถของธรรม ตามเรื่อง
ของพ่อบ้านพ่อเมือง ตามเรื่องของผู้ปกครองประเทศชาติบ้านเมือง ก็คือ
วราขการเป็นที ๑ เป็นผู้นำหน้าพี่น้องชาวไทยเรา ในการฟื้นฟูชาติไทย
ของเรา ซึ่งกำลัง “จำเป็นมาก” อยู่ในเวลานี้

เพื่อพี่น้องชาวไทยทั้งหลายจะได้ดำเนินเดินตามหัวหน้า ซึ่งเป็นผู้นำ
เป็นหน่วยงาน ๆ ๆ วราขการต่าง ๆ จึงเป็นแกนนำอันสำคัญที่จะนำพี่น้องเรา
คราวนี้เป็นคราวสำคัญมากที่สุดทีเดียว ซึ่งพี่น้องชาวไทยเราต้องการหัวหน้าที่เป็น
ผู้นำที่ไว้วางใจเป็นที่ร่มเย็น เป็นที่อบอุ่นเป็นอย่างมากทีเดียว

ด้วยเหตุนี้ วราขการของเราทุก ๆ วงการ ควรจะได้พิจารณาต่อ
ชาติไทยของเรา เพราะเราเป็นหัวหน้า ไม่ว่าวราขการใดเป็นหัวหน้า
พี่น้องชาวไทยเราทั้งนั้น จึงขอให้พวกที่เป็นหัวหน้าพาดำเนินโดยความ
“เป็นสิริมงคล” เป็นที่ไว้วางใจ เป็นที่อบอุ่นแก่พี่น้องชาวไทยเรา เช่น การ
ช่วยชาติอย่างนี้ ช่วยวิธีการใด จึงจะเป็นประโยชน์และได้ผลมากขึ้น
เป็นลำดับเพื่อหนุนชาติไทยของเรา ก็ต้องขึ้นอยู่กับวราขการซึ่งเป็น
วงสำคัญ ๆ ด้วยกันทั้งนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับศาสนาซึ่งเขาอุตสาหะพยายาม
ชวนขายอยู่ในเวลานี้มากนัก ยิ่งกว่าวราขการที่เป็นผู้นำตลอดไปเลย

วราขการเป็นสำคัญมากที่สุดเป็นหัวใจของพี่น้องชาวไทย แล้วยัง
จะกระจายออกไปสู่โลกภายนอกออกไปให้เขาได้เห็นว่ เมืองไทยของเรา

๓๗

ผู้นำมีแต่ผู้ที่ดี มีแต่ผู้มีความรัก ความสงวนชาติของตน และอุทิศสําคัญพยายามพาพี่น้องชาวไทยชวนขวายกันทั่วหน้า จากวงราชการหน่วยต่าง ๆ ตามแต่วงราชการใดจะออกความคิดความนึกที่เป็นประโยชน์แก่ชาติไทยของเรา แล้วก็นำพี่น้องชาวไทยของเราไปตามจุด เป็นจุดเป็นหย่อมเป็นแห่ง ๆ ไป ตามที่เราเคยปฏิบัติมานี้ก็คือ นี่ผ่านมาแล้ว คราวนี้ก็ย่ำเป็นครั้งที่สอง เราไม่ได้พูดว่า วงราชการไม่ได้เหลียวแลนะ หมายถึงว่า “หนุนกันขึ้นอีก” ในวาระต่อไป

คือครั้งแรกก็ทุกจังหวัดในประเทศไทยของเรา เราอยากพูดอย่างนั้นนะ มีวงราชการก็นับตั้งแต่ผู้ว่าราชการจังหวัดลงมา ตลอดในจังหวัดนั้น ๆ ได้เป็นผู้นำออกหน้าออกตามันตัวอย่างเช่นหลวงตาเป็นต้น ไปเทศนาว่าการเพื่อรวบรวมผลประโยชน์รายได้เข้ามาสู่คลังหลวงของเราเรียกว่า เราพาดำเนินมาแล้วทั่วประเทศไทย นี่เป็นอันดับหรือเป็นวาระที่ถูกต้องแล้ว เป็นปฐมฤกษ์อันดีงาม

ต่อไปเราก็ควรจะชะม้กเข้มน้ทำให้แน้หนาม้ค้งย้งขึ้นโดยลําดับ ๆ ชาติไทยของเราจะมีความม้ค้งแน้หนาย้งขึ้น ๆ จากความรักชาติและความสําคัญของพี่น้องชาวไทยทั่วหน้ากัน โดยมีทั้งศาสนาทั้งชาติเรียกว่า “อุมฺซุ” ทั้ง ๒ ด้านเลย ด้านซ้ายด้านขวา ด้านหนึ่งเป็นศาสนา ด้านหนึ่งเป็นทางบ้านเมือง ต่างคนต่างหนุ่อย่างรีบ โดยรอบด้านคือประชาชนพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศ ต่างคนต่างหนุ่กัน ด้วยความพร้อมเพรียงสําคัญ ด้วยความเสียสละ ได้มากได้น้อย ต่างคนต่างตั้งตาหนุ่กันเข้าในครั้งนี แล้วจะเป็นประวัติกการณอันเป็นมงคลอย่างย้งต่อพี่น้องชาวไทยทั้งหลายด้วย ยังจะได้รับความชมเชยจากชาวโลกทั้งหลายที่เขามีหุ้มีตา จดจ้องมองดูชาวไทยอยู่ด้วยความย้มแยมแจ่มใสกับพี่น้องชาวไทยเราที่รักชาติและเสียสละมาก ๆ นี้ด้วย นี่เป็นมงคลแก่พี่น้องชาวไทย

๓๘

เราในฐานะที่เป็นครูเป็นอาจารย์ เพราะนำศาสนา ศาสนาก็หมายถึง องค์ศาสดา พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ รวมทั้ง ๓ พระองค์ เข้าไปนี้แล้วเรียกว่า “ศาสนา” เต็มภูมิเลย นี่ได้นำศาสนามาสั่งสอนอบรม พี่น้องทั้งหลายเต็มกำลังความสามารถ จึงไม่มีอะไรที่เป็นพิษเป็นภัย จากการเทศนาว่าการของศาสนาและของธรรมที่แสดงออกไป ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก ตามหลักธรรมซึ่งไม่เอนเอียงกับสิ่งใดเลย ควรหนักก็หนัก ควรเบาก็เบา ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก ควรชมเชยก็ชมเชย ควรติฉิน นินทาตำหนิตีเดียหรือดุด่าว่ากล่าว ก็ต้องเป็นไปตามแถวของธรรมล้วน ๆ

นี่ก็ได้นำธรรมเหล่านี้มาประกาศอบรมพี่น้องทั้งหลายเรื่อยมา ด้วยความเสียสละของหลวงตาเอง ไม่หวังอะไรทั้งนั้นในโลกนี้ หวังจะ ให้ชาติไทยของเรามีความเจริญรุ่งเรืองขึ้นด้วยความรักชาติและความ สามัคคีทั่วหน้ากัน แล้วบริจาคสมบัติเงินทองที่เป็นเครื่องหนุนส่วน บกพร่องนี้ให้สูงขึ้นเป็นลำดับลำดับ นี่เป็นสิริมงคลแก่ชาติไทยของเรา เวลานี้กำลังเริ่มต้นเข้าอีกแล้ว

ทางชาติบ้านเมืองก็ได้ผู้นำที่สมบูรณ์แบบตามกฎหมายของบ้านเมือง ที่ปกครองชาติของเรา ทางศาสนาก็ เราเป็นลูกชาวพุทธอยู่แล้ว เราก็ยัง แน่นหนามั่นคงเข้าไปทั้ง ๒ ด้าน คือ ด้านชาติก็ดำเนินการเพื่อประโยชน์ แก่ชาติไทยของเรา ทางศาสนาก็แนะนำสั่งสอนทางด้านจิตใจให้รู้จักเหตุ จักผล ผิดถูกดีชั่วประการต่าง ๆ ประกอบ ตลอดจนการประกอบหน้าที่ การงานให้เป็นไปด้วยอรรถด้วยธรรม เรียกว่ามีฝั่มมีฝามีขอบมีเขต บ้านเมืองเราก็จะเจริญรุ่งเรืองขึ้นไปเป็นลำดับ

พี่น้องทั้งหลายกรุณาได้นำธรรมเหล่านี้ไปปฏิบัติต่อตนเองทุกคน ๆ ๖๒ ล้านคน เป็นผู้มีธรรมเหล่านี้เข้าแนบอยู่กับจิตใจ แล้วเราก็จะมี ความอบอุ่นเย็นใจ แล้วบ้านเมืองของเราก็จะมีความแน่นหนามั่นคง เจริญรุ่งเรืองไปโดยลำดับ

๓๙

กรุณาจำธรรมนี้ไว้ว่า การดำเนินงานคราวนี้เป็นการดำเนินของชาติ ไม่ใช่ผู้หนึ่งผู้ใด จึงเป็นความจำเป็นกับหัวหน้าของชาติ คือวงราชการต่าง ๆ ควรจะได้เป็นผู้นำหน้าด้วยความเอาใจใส่แก่ชาติไทยของเราทั่วหน้ากัน ทางศาสนาที่เรียกได้ว่า เต็มเม็ดเต็มหน่วยเต็มกำลังความสามารถแล้วที่หลวงตาได้นำมาสั่งสอนพี่น้องทั้งหลาย จึงขอได้รวมธรรมที่ทั้งเป็นคตินิยม ทั้งเป็นธรรมล้วน ๆ ออกจากศาสนา ออกจากประชาชน มีวงราชการเป็นต้น ประพฤติตัวเป็นสิริมงคลก็เรียกเป็นที่ระลึกต่อไป

ทั้งธรรมด้วยก็เป็นที่ยึดของใจ ทั้งการดำเนินของชาติบ้านเมืองเรา ด้วยความรักชาติของตน มีวงราชการเป็นแนวหน้า ๆ แล้วบ้านเมืองของเราก็จะมีความเจริญรุ่งเรืองไปโดยลำดับ เราไม่อาจจะคิดว่า บ้านเมืองของเรานี้จะล่มจมด้วยความรักชาติ ความสามัคคี ด้วยความเสียสละในคนทั้งชาติ มีวงราชการเป็นหัวหน้านี้นี้ ใครพูดว่าจะทำให้เมืองไทยจมนี้ เราขอออกแนวบเลย เอา จมก็จม แล้วเอาหลวงตาบัวลงทะเลก่อนใครนะ

หลวงตาบัวมาในนามพระพุทธเจ้ามาในนามพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาไม่เคยทำสัตว์ตัวใด บุคคลผู้ใด สัตว์กลุ่มใดให้มีความล่มจมฉิบหายไปเลย หลวงตาบัวได้นำธรรมของพระพุทธเจ้ามาอบรมสั่งสอนพี่น้องทั้งหลาย เพื่อการฟื้นฟูชาติไทยของเรา จะพาพี่น้องทั้งหลายล่มจม เอ้า หลวงตาบัวจะเป็นผู้ประกัน จะลงถ้าไปนรก หลวงตาบัวจะไปเป็นคนแรกทีเดียว พี่น้องทั้งหลายถ้าหากว่าจำเป็นจะลงก็ให้ลงที่หลัง เราจะลงก่อน

เรามั่นใจว่าศาสนานำโลกนี้โลกต้องเจริญรุ่งเรือง ชาติบ้านเมืองบวกกันเข้าเป็น “กำลังใหญ่หลวง” ต้องแน่นหนามั่นคง ไม่มีทางคำว่าสงสัย จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ยึดคตินิยมเหล่านี้เอาไว้แล้ว ต่างคนต่างปฏิบัติต่อตัวเองดังที่ปฏิบัติมาเรียบร้อยดีแล้ว นี่ถูกต้องแล้ว เสริมความถูกต้องดังงามนี้ให้สูงส่งขึ้นไป วันนี้แสดงธรรมเพียงเท่านี้ ขอความสวัสดีมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

୫୦

๑๙. ความสุขแท้คืออะไร

พี่น้องทั้งหลายอย่าเข้าใจว่าโลกนี้จะมีความสุขเพราะความดีความคืน
ความทะเยอทะยาน ความโลภมากได้มาแล้วสมบัติกองเท่าภูเขา แล้วจะ
มีความสุขความเจริญ อย่าไปฝัน เอ้า ฝันแบบ “กิเลสตัณหา” ทั้งนั้นล่ะ

ท่านบอกว่า ความสุขไม่ได้อยู่ที่ “กองเงินกองทอง” ไม่ได้อยู่ที่สมบัติต่าง ๆ อันนั้นเป็นเพียงเครื่องประกอบสำหรับ“ใจ” ผู้มีธรรมจะได้ก้าวเดิน นำสิ่งเหล่านั้นมาเป็น“ประโยชน์แก่ตนและส่วนรวม” แล้วผู้นี้ “ไม่ฟุ้งเพื่อเห่อเหิม” ผู้นี้มีความสุขทางจิตใจ นี่ละความสุขจริง ๆ เข้ามารวมอยู่ที่ “จิตใจ” นะ

เราอยู่ทางโลก ก็ต้องอาศัย “ธรรม” เป็นเครื่องรวมของจิตใจ ให้มีความสงบร่มเย็นบ้าง อย่าดีดอย่าดันจน “เกินเหตุเกินผล” หาทาง จอดแวะไม่ได้แล้ว ตกคลองลงคลองไปหมดนะ คือจะไม่มีใครมีความสุข ถ้าหากมีธรรมแล้ว มันหากเป็นไป เรื่องความสุข...มี “ความสุขแท้ที่อยู่ ที่ใจ” ถ้าใจรู้จัก “ประมาณ” แล้ว เงินทองข้าวของมีมากสำหรับ “คนมี ธรรม” คนนั้นมีความสุขมากเท่ากับที่ว่ามีเงินมาก มีความสุขมาก เพราะมีธรรมในใจ

ถ้ามีสมบัติเงินทองข้าวของมาก ยศมาก อะไรมากก็ตาม ไม่มี
ธรรมแล้วนั้นคือ “ไฟเผาตัวเอง” ให้คิด เรื่องธรรมเป็นอย่างนั้นนะ
พระพุทธเจ้าจึงไม่ให้ตื่นจนเกินเหตุเกินผลให้มีธรรมยับยั้งจิตใจบ้าง

ความสุขจริง ๆ จะมาอยู่ที่จิตใจนะ ไม่อยู่ที่ไหนละ สมบัติเงินทอง ข้าวของมีมากมีน้อย เขาก็ทิ้งเกลื่อนอยู่อย่างนั้นละ เรายังมีชีวิตอยู่เราก็มาเสกสรรปั้นยอว่า เราเป็นเจ้าของครองสมบัติเหล่านี้ เขาก็เฉยของเขา เวลาตายแล้วสิ่งเหล่านั้นก็อยู่อย่างนั้น เราก็ไปจม เอาเราเผาไฟ สิ่งเหล่านั้นก็ไม่ได้มาวิตกวิจารณ์กับเรา ถูกไฟเผาก็คือ “ร่างกายของเรา” ถ้าใจเราเป็น “ใจบาป” ลงนรกก็คือ “เรา” สมบัติเหล่านั้นเขาไม่ได้ไปนะ

๔๑

นั่น เพราะฉะนั้นจึงต้องรู้จัก “ประมาณ” สมบัติเหล่านั้นมาเพื่อ
เยียวรักษาหรือบรรเทาทุกข์ของเราเวลาจำเป็น ไม่ถึงกับว่า เอามาเพื่อ
“เผารเรา” ด้วยความไม่รู้จักประมาณนะ ถ้าไม่รู้จักประมาณ มีเท่าไรเป็น
เผาทิ้งนั่นล่ะ ถ้ารู้จักประมาณ คือ ธรรมเข้าแทรก ๆ จะพอเป็นไปทุกแห่ง
ทุกหนนะ คนเรานะ

๒๐. การฝึกหัดอบรมจิตใจให้มีหลักมีเกณฑ์

ฟังซิ นี่ฝึกแล้วเป็นอย่างนั้นนะ ฝึกหัดแล้วนะ ฝึกหัดเรียบร้อยแล้ว
แล้วนะ การอยู่การกินไม่ได้ยาก ไม่เป็นอารมณ์เลย เช่น อย่างการฉันนี่
จะไปสักกี่วันก็ตาม เราจะไม่เอาบาตรไปได้สบายเลย ไม่ฉัน ไปเลยสบาย
ถึงวันไหนกลับมาแล้วค่อยฉันกัน ฉันตั้งแต่วันเกิดแล้วนี่วะ นี่พูดจริง ๆ
ไม่เป็นอารมณ์กับสิ่งเหล่านี้

แต่ไหนแต่ไรมาตั้งแต่ออกปฏิบัติ ได้ฝึกกับความทุกข์ความจน
ความลำบากลำบากมาจนชินเสียแล้ว มันก็เลยเป็นนิสัยอันหนึ่ง ไม่กังวล
อยู่ที่ไหนอยู่ได้ ไปไหนไปได้ การขบการฉันไม่มีเป็นอารมณ์เลย จะฉัน
เมื่อไหร่ก็ฉันได้ ไม่ฉันก็เฉย ท้องมันไม่กวนนะ ถ้าใจไม่กวนเสียอย่างเดียว
ท้องไม่กวน ถ้าใจกวนซะอย่างเดียว เต็มท้องยังว่า เอนั้นมาให้หน่อย
เอานี้มาให้หน่อย ยังขาดอันนั้น ยังขาดอันนี้ใส่เข้าไปเรื่อย นี่คือความ
กังวลของจิต ท้องเต็มแล้ว จิตยังไม่เต็ม ยุ่งนั้นยุ่งนี้ ถ้าจิตมันสบายแล้ว
พออาศัยเท่านั้น ๆ พอหมดนะ

มันขึ้นอยู่กับใจนะ อะไร ๆ ก็ดี ความกังวลุ่นวาย ความสงบ
นี้จะขึ้นอยู่กับใจ ถ้าใจได้รับการอบรมพอประมาณแล้ว อบรมดีแล้ว
สิ่งเหล่านี้จะไม่เป็นกังวลนะ การอยู่การกินการใช้การสอยอะไรจะไม่เป็นกังวล
สะดวกสบายกันไปหมด เพราะจิตพาให้สะดวก ถ้าจิตพายุ่งเสียอย่างเดียว
มีสมบัติเงินทองข้าวของมากเท่าไรยิ่งยุ่งมากนะ มันเป็นเชื้อไฟนะสิ่งเหล่านั้น
มีมากเท่าไรยิ่งเป็นเชื้อไฟ เสริมให้ความยุ่งยากเกิดขึ้นมากขึ้น ๆ

๔๒

นี่ ต้องฝึกซิ ฝึกจิต ไม่ฝึกไม่รู้ละ เรื่องของจิตพิสดารมากนะ ถ้าเราฝึกแล้วมันก็รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วปลดเปลื้องภาระลงมากมาย การอยู่การกินทุกอย่างนี้ จะปลดเปลื้องลงโดยลำดับนะ จะไม่มีกังวล แล้วจิตจะมุ่งต่อธรรม แล้วก็รู้เรื่องอยู่กับธรรมไปเสีย ก็ไม่ยุ่ง อยู่กับธรรมก็รู้เรื่องกับธรรมไปเสีย ไม่ยุ่ง ภายนอกก็ไม่ยุ่ง นี่ละการฝึกฝนอบรมจิตใจ บรรเทาทุกสิ่งทุกอย่างได้เป็นอย่างดี

แม้เป็นพรവാสก็ตาม “กิเลสกับธรรม” เป็นข้าศึกกันตลอด นำมาใช้เมื่อไรใช้ได้ทั้งนั้น ถ้าปล่อยให้มันขี้ขายอยู่นั่นมันก็ “เดือดร้อน” ตลอดเวลา จะหาความสุขไม่ได้ละ

ถ้าไม่ได้อบรมใจเรา จะหวังเอาความสุขจากภายนอก อย่าหวังนะ ตายทั้งเปล่า ๆ นะ ต้องมีธรรมเข้าแทรก ๆ จะรู้จักความ “พอเหมาะพอดี” การเป็นอยู่อุปนิสัยแวดล้อมกับตัวเอง มี“ธรรม”แล้ว ธรรมจะคัด จะเลือกเอง อันไหนไม่ควรยุ่ง ปิดออก ๆ เอาเฉพาะสิ่งที่เป็น“ประโยชน์”ไป สะดวกเลย นั่น นี่ละธรรมครองใจ เป็นอย่างนั้นละ

ถ้ากิเลสครองใจจะมีแต่ความยุ่งเหยิงวุ่นวาย ไม่ว่าใคร ไม่ว่าฐานะ สูงต่ำ มียศฐาบรรดาศักดิ์นี้ไม่มี กิเลสเหี้ยมโหดหมดเลย ถ้ามีธรรมบิ๊บกิเลสตกออก แล้วความพอเหมาะพอดีจะมาทันที นี่ละ“ธรรม”เข้าตรงไหน ความพอดีจะมาทันที ถ้า“กิเลส”เข้าตรงไหน“แหลก”ไปเลย ไม่มีความพอดี ไหม้เป็นเถาเป็นถ่านไปเรื่อย ๆ ยังงั้นละ

นี่ต้องสอนเสมอเรื่องการอบรมจิตใจให้มีหลักมีเกณฑ์ ถ้าใจมีหลัก มีเกณฑ์ คนเราอยู่ได้สะดวกสบายด้วยกันหมด แล้ว“สงบร่มเย็น”ด้วยการดูถูกเหยียดหยาม การเอาวัดเอาเปรียบก็น้อยลง ๆ การฉกการลัก ปล้นสะดม เห็นใจเขาใจเราแล้วลดลง ๆ จนกระทั่งไม่ทำนั้น ธรรมเป็นอย่างนั้นละ ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสแล้ว โอ้ย ไม่ละ มันไม่พอเลยนะ กิเลส ยุ่งอยู่ตลอดเวลา

๔๓

ฉะนั้นจึงได้สอนพี่น้องทั้งหลายให้มีหลักใจ “ความพอเหมาะพอดี” ให้เอาสติจับเจ้าของอยู่เสมอ สติความระลึกตัว พอสติจับเข้ามาปั๊บนี้ ความรู้ตัวจะเกิดขึ้นนะ เมื่อเกิดขึ้นแล้วมันจะรู้ตัวรู้ชั่ว ที่นี้มันก็คัดเลือกได้ ถ้าสติไม่อยู่กับตัว เพ่งผ่านมีแต่กิเลสเข้า “กอบโกย” เอาเนี่ยตลอดเวลาเนี่ย เคยฝึกกันมาแล้วจึงได้เอามาสอนบรรดาพี่น้องทั้งหลายนะ ไม่ได้มาสอนสุมสั่มห้านะ ทุกสิ่งทุกอย่างมาสอนนี้ ผ่านมาแล้วทั้งนั้น ทั้งผลลบ ผลบวกคือ ผิดถูกประการใด เป็นครูสอนทั้งนั้นละ ผิดอย่างนี้ นี่จำไว้ เป็นครูแล้วนั้น ถูกอย่างนี้จับเอาไว้ นี่เป็นครูอีก เดินตามนั้นนั่น เรียกว่า ฝึกหัดตน ต้องอย่างนั้นสิ ไม่ฝึกหัดเลยไม่ได้นะ

ให้มีการฝึกหัดนะ เราเป็นลูกชาวพุทธ พระพุทธเจ้าเลิศเลอ ขนาดไหน ทำไมเราเป็นลูกชาวพุทธ เหลวไหล ใช้ไม่ได้นะ ควรจะมีชื่อมีแปมีหลักมีเกณฑ์ปกครองตนเองบ้าง

การอยู่การกินการใช้การสอยอะไร ๆ “อย่าฟุ่มเฟือย” จนเกินไปนะ มันสร้างความยุ่งยากวุ่นวายขึ้นมา การหาเงินมาก็ไม่ทัน อันนั้นก็เอา อันนี้ก็เอา สุดท้ายมีแต่จะเอา เงินไม่มีละสิ มันเป็นทุกข์ล่ะ พออยู่ พอกิน พอเป็นพอไป นั่นล่ะสบายอยู่ตรงนั้นล่ะ สบาย ให้พากันจำไว้นะ

๒๑. หลวงตามอบสมบัติของชาติให้นายกฯ เข้าสู่คลังหลวง

เรานี้แน่ใจแล้วละไอ้ทองทั้งหมด สมบัติทั้งหมดที่อยู่ในคลังหลวง เฉพาะอย่างยิ่งคือที่ว่าเอาเข้าคลังหลวงแล้วถูกต้มตลอดมานี้ มันยังเข้า ยังไม่ได้มอบให้คุณทักษิณแล้ว ไม่เป็นอื่นว่างั้นเลย เพราะฉะนั้นเรา ถึงได้บอก บอกว่าเรื่องเหล่านี้มอบให้ทางบ้านเมืองหมดแล้วนะ ให้เป็น หน้าที่ของทางบ้านเมืองพิจารณากันเอง เราจึงไม่เป็นกังวล

แล้วนี่มอบก็จะเป็นสื่อทางที่จะได้นำนี้เข้าไปแล้ว ก็เกี่ยวโยงอันใหญ่ นั้นแล้วมันก็ค่อยไปด้วยกัน จะยังงี้ก็ให้เห็นเป็นความเหมาะสมของ

๔๔

นายกฯ เอง เราไม่เข้าไปเกี่ยวข้อง เขาจะปฏิบัติกันเอง เพียงเท่านี้ไม่เป็นการยากอะไรเลย ด้วยเหตุนี้เองเราจึงไม่กังวล เมื่อเข้าถึงจุดนี้แล้วเราไม่กังวล เขาจะจัดการของเขาเอง ความผ่อนผันสั้นยาวหรือดูเด็ดอะไร เขารอบคอบทุกอย่าง สำหรับคุณทักษิณรู้สึกรอบคอบอยู่มากนะ ตั้งแต่ดำเนินงานช่วยชาติมานี้ ความรู้ความเห็นความเคลื่อนไหวที่เขาทำออกไป ยังไม่เคยขัดภายในจิตใจของเราเลย ไม่เคยปรากฏนะ เห็นสะดวกไปตลอด ๆ เขาเคลื่อนไหวไปยังไง เขายังไง เอ้อถูกต้อง แน่ ที่ถูกต้องหมายความว่าเห็นด้วย ๆ ไปเลย ๆ มันไม่ขัดก็บอกว่าไม่ขัด

ที่เขาดำเนินมานี้รู้สึกว่ารบรื่นไม่มีอะไรขัดละ ทางชาติทางศาสนา ไม่ขัดกัน ทางศาสนาก็คือเรา ทางชาติก็คือนายกฯ ประสานกันเข้าไปเรื่อย ๆ ก็เข้ากันได้ตลอดไปเลย นี่ละวันนั้นจึงจะได้มอบเขา การมอบหรือจะมอบเวลาไหน เขาจะบอกมาอีกทีหนึ่งมอบให้คุณทักษิณนะ นี่เพราะฉะนั้น จึงว่าถ้าคุณทักษิณไม่ได้มาตัวแทนต้องมา แต่เขาบอกว่า ถ้าเขามีเวลาพอจะอะไรเขาจะมามาวันนั้นนะ บอกอย่างนั้น

ทองคำเราทุกอย่างจะต่อไปนี้ก็ค่อยเขยิบขึ้นเรื่อย ๆ ละ แต่ก่อนไม่ว่าท่านว่าเรานะ เราตั้งแต่ผู้เป็นหัวหน้ายังถอยหน้าถอยหลังพิจารณาซิ แล้วบรรดาพี่น้องชาวไทยเราทำไมจะไม่เป็นอย่างเรา ความคิด คือถ้าไม่สงสัยคาราคาซัง บริจาคแล้วมันจะไปยังงัยต่อยังงัย แน่ ตั้งแต่เราเป็นผู้นำเข้าไปบริจาคจะเข้าในจุดแท้ ๆ มันยังเข้าไม่ได้ มันถูกกีดขวางใช้ไหมล่ะ โอ้เราได้คิดหลายด้านหลายทาง ที่นี้คนทั่วโลกมันก็มีความรู้สึกอย่างเดียวกัน มันก็ต้องเป็นอย่างนั้นละคาราคาซัง การบริจาคจึงไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย นั่นละเรื่องราวมันเป็นอย่างนั้น

ที่นี้ต่อไปก็บ้านเมืองเราจะค่อยราบรื่นเข้าไปเป็นลำดับ ทางชาติทางศาสนาหนุนกันเข้าไป ๆ แล้วก็ประชาชนมีความแน่ใจในตัวเองแล้วมัน

๔๕

จะค่อยเป็นไปเองละ ค่อยขึ้นทั้งชาติ ทางชาติก็ชวนขวยหาเข้ามา ทางศาสนา ก็หาเข้ามา แล้วก็ขึ้นต่อไปต่างคนต่างจะบริจาคเรื่อย ๆ ไปละ

จึงคิดว่าต่อไปนี้ ทองคำ ดอลลาร์ หรือเงินสตออะไร มันจะค่อยหนุนขึ้นไปเรื่อย ๆ ละ ต่อไปนี้คือทำไปฟังไปดูไป แต่สำหรับเราก็ค่อนข้างแน่ใจนายกา คนนี้ เราจึงได้เตือนให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบว่าเอาที่นี้ต่อไปนี้ พวกเราให้พยายามพยุจนะว่า ชาติไทยของเรา เท่านั้นที่นี้ให้พระมีเท่านั้น **หมายเหตุ** หลวงตาได้มอบทองคำ ๑,๐๒๕ กิโลกรัม และ ดอลลาร์ ๑,๐๐๐,๐๐๐ เหรียญสหรัฐฯ ที่ได้รับจากการบริจาค ให้กับนายกา ทักษิณ เพื่อเข้าสู่คลังหลวง โดยมีพิธีมอบอย่างเป็นทางการใน “งานบูชาคุณแผ่นดินไทย” ณ มณฑลพิธีท้องสนามหลวง เมื่อวันที่เสาร์ที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๔

๒๒. ย่ำตั้นมากนักระเมืองนอก

นี่ละชาติไทยของเราจะขึ้นได้ ขอให้พี่น้องชาวไทยฟังเสียงหัวหน้าผู้นำที่ธรรมดำเนินไปด้วยความราบรื่นดีงาม แล้วให้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมรวมเข้าจุดศูนย์กลางเลยแล้วก้าวเดิน ต่างคนต่างมีมากมีน้อยก็ให้พากันบริจาคเพื่อชาติไทยของเรา ถ้าเราไม่ยกไม่มีใครจะยกนะ มีแต่ผู้จะเหยียบนะเวลานี้ เหตุการณ์ที่เหยียบมาแล้วจนจะลงทะเลแล้ว ใครก็เห็นด้วยกันทุกคนทั่วหน้าในประเทศไทยของเรา แล้วก็ยังจะเหยียบอีกตลอดเวลา ที่นี้เราจะต้องเข้มงวดกวัดขันให้ความระมัดระวัง แล้วการอุดหนุนก็เหมือนกัน ใครมีมากมีน้อยให้หนุนเข้ามา ๆ เพื่อตั้งหลักตั้งฐาน

เวลานี้เราอาศัยพวกโลกนอกมากเกินไป เราจึงกลายเป็นมีแต่โครงกระดูก โลกนอกเข้ามาเอาตับเอาปอดของชาวไทยเราไปกินหมด เพราะความลืมหุนุ่มเพื่อเห่อเหิม อะไรก็เห็นว่าของเมืองนอกดี ๆ เขามาล้วงเอาตับเอาปอดของเราไปกินไม่รู้ สิ่งที่เขาโยนมาให้เรามีแต่โครงกระดูก

เห็นไหมตามถนนหนทางทุกแห่งทุกหน มีแต่เศษเหล็กเศษหลาเป็นป่าช้าเหล็ก ก็คือเมืองไทยนี้ เอามาจากเมืองนอกเมืองนาเขา ชื่อรถ

๔๖

ซื้อราซื้อรถยนต์กลไกเครื่องอะไร จำเป็นไม่จำเป็นซื้อแบบเห่อแบบเหิม ถ้าซื้อด้วยความจำเป็นไม่ตำหนิเพราะเหตุผลบอกแล้วว่าความจำเป็น เรื่องของบุคคลก็ต้องทำถ้าเป็นความจำเป็น ถ้าไม่จำเป็นไม่ควร อันนั้นมันไม่มีอะไรจะจำเป็นมากกว่าความพึงพอใจเห่อเหิมเหมือนกัน เมืองไทยนี้มักเห่อกันเสมอนะ เห็นเขาได้ เราก็อยากได้ ๆ เอ้า ตำหนิก็ตำหนิหลงตาบ๊วด้วยซิ หลงตาบ๊วอยู่ท่ามกลางแห่งเมืองไทย เวลานี้กำลังนำพี่น้องทั้งหลายซื้อไหนเป็นข้อบกพร่องของเราที่จะทำชาติไทยของเราให้เอนเอียงและเสียหายไปได้หรือล่มจมไปได้ ก็ดังที่กล่าวมาแล้วนี้

ส่วนมากเราไปอาศัยตั้งแต่เมืองนอก หายใจอยู่กับเมืองนอก ไม่ได้หายใจอยู่กับเมืองไทยของเรา ไม่ได้หายใจอยู่กับจุมูกของเรา อะไรก็เอะอะแต่เมืองนอก ๆ เห่อ เลยกลายเป็นเรื่องเมืองไทยเรานี้เป็นเมืองเห่อไปหมด แล้วดับปอดจะไม่มีในเมืองไทย นี่ละจะล่มจมเพราะอันนี้นั่นหนึ่งให้พี่น้องทั้งหลายจำไว้ทุกคน ให้รู้ว่าเนื้อหนังเป็นของเรา อวัยวะทุกส่วนเป็นของเรา เราต้องบำรุงรักษาเราด้วยสมบัติสิ่งของที่จะนำมาเป็นประโยชน์แก่ชาติไทยของเรา อันไหนที่จะมาเอาดับเอาปอดเราไป อย่ายอมให้ อย่ายอมสละ อย่ายอมซื้อสิ่งเหล่านั้น วางั้นเลย อย่ายอมเห่อกับมัน ให้ระมัดระวัง ให้ต่างคนต่างฟังด้วยกัน

เราเป็นชาติไทยด้วยกันทุกคน ได้เสียอยู่กับทุกคน เมื่อเป็นเช่นนั้นการระมัดระวังรักษาทะนุบำรุงต้องเป็นทุกคนเหมือนกัน ไม่งั้นขึ้นไม่ได้นะ ทิ้งให้คนนั้น ทิ้งให้คนนี้ ใช้ไม่ได้ ไม่ถูก อวัยวะของเรา แขนซ้าย แขนขวามีน้ำหนักระหว่างกัน อวัยวะทั้งหมดมีน้ำหนักระหว่างกัน ชาติไทยของเรามีน้ำหนักระหว่างความเป็นคนไทยเสมอกัน บกพร่องตรงไหนเสียหายหมดในชาติไทยของเรา เหมือนอวัยวะของเราบกพร่องตรงไหน เสียหายตรงนั้น พิจารณานั้น ให้จำเอาไว้ให้ดี เราต้องเข้มงวดกวดขัน

๔๗

อย่าตื่นมากนักนะเมืองนอก ตับปอดเราเวลานี้จะหมดจนจะล่มจมไปนี่ก็เพราะเหตุการณ์เหล่านี้อันหนึ่งนะ ไม่ใช่เหตุการณ์ที่อุบายของเปรตของผีมากอบโกยเอาตับเอาปอดของชาติไทยของเราไปกิน ตัวของเราเองต่างคนต่างไม่รู้ตัว แล้วก็โกยของตัวเองไปตามส่วนของเรานั่นแหละ มันก็หมดไปละซิ เอาออกไปทางไหนก็เอาออกไปจากเมืองไทยๆ เมืองไทยจะไม่จมได้ยังไง ต้องต่างคนต่างระมัดระวังรักษานะ ให้ฟังเสียงธรรมนะที่พูดเหล่านี้ เอาธรรมมาพูดนะ ไม่พูดให้ผิด พูดให้ถูกต้อง

ต่อไปนี้ให้พากันพยายามตั้งเนื้อตั้งตัวนะ ให้เอาส่วนของเมืองไทยมากต่อมากเป็นเครื่องบำรุงชาติไทยของเรา อย่าไปเห่กับเมืองนอกมากนักซึ่งไม่จำเป็น เข้ามาหวังจะมาบำรุง มันมากินตับกินปอดเรามากต่อมากแล้ว ให้จำข้อนี้เอาไว้ เราจะแยกไว้เฉพาะสิ่งที่จำเป็น ทั้งเขาทั้งเรามีความจำเป็นเสมอกัน แลกเปลี่ยนกันเป็นธรรมดาด้วยความจำเป็น ขอย้ำได้ทำด้วยความพึงเพื่อเห่เหิม เสียแน่นอนชาติไทยของเรา จะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ถ้าต่างคนต่างเห่อย่างนี้เป็นแน่ ๆ

๒๓. ปฐมเหตุโครงการช่วยชาติ

หลวงตาในนามของชาติบ้านเมืองและในนามของพระพุทธศาสนา ซึ่งคุ้มครองบ้านเมืองเรา ขออนุโมทนากับบรรดาท่านทั้งหลาย คือ ท่านเจ้าภาพเป็นต้น คือ คุณสันติ วัฒนลี และ คุณสุวรรณี วัฒนลี (แม่บ้าน) เป็นต้นเหตุแห่งการเริ่มแรกช่วยชาติไทยของเรา

คือ คุณสันติ วัฒนลี นี้ได้ไปถวายดอลลาร์ ๒,๕๐๐ ไซ้หมตอนนั้นหลวงตากำลังกระวนกระวาย เพราะเรื่องมันเหยียบย่ำทำลายเข้ามาสู่ชาติไทยของเรา นับตั้งแต่การติดหนี้ติดสินเขา ไม่ทราบว่ที่หมิ่นก็แสนล้านดอลลาร์นะ นอกจากนั้นเงินของเรากับเงินของเขา เขาเหยียบเราแลกแลกถึง ๕๖ - ๕๗ บาทต่อหนึ่งดอลลาร์ มีหลายประเภทที่กระทบกระเทือนจิตใจหลวงตาคราวนั้น ถึงได้ออกอุทานขึ้นมา เกี่ยวกับเรื่องความ

๔๘

เดือดร้อนที่จะติด พาพี่น้องทั้งหลายติดดินนี้ ก็พอดีเป็นจังหวะอันเหมาะสมอย่างยิ่ง อยู่ๆ คุณสันติ วัฒนลี พร้อมครอบครัวนี้ละ ในนามของคุณสันติ เป็นผู้ทำงานแทนครอบครัว มอบปัจจัย ๒,๕๐๐ ดอลลาร์ไปถวายหลวงตา พอได้รับขณะนั้น โบกมือขึ้นทันที นี่เป็นปฐมฤกษ์แล้วว้าจัน

นี้ได้ปัจจัยมา ๒,๕๐๐ ดอลลาร์ นี่แล้ว เราจะเอาเงินนี้เป็นปฐมฤกษ์ที่จะช่วยพี่น้องชาวไทยตั้งแต่บัดนี้ต่อไป จากนั้นก็ประกาศเลย ก็นำปัจจัยนี้เข้าธนาคารทันที พร้อมกับการประกาศว่า ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราจะได้นำพี่น้องทั้งหลาย โดยถือปัจจัยจำนวน ๒,๕๐๐ ดอลลาร์นี้เป็นปฐมฤกษ์ จากนั้นมาจึงได้เรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ ต้นเหตุพี่น้องทั้งหลายอาจไม่ทราบได้ กรุณาทราบทั่วกันว่า ออกจากสกุลแห่ง คุณสันติ วัฒนลี นี่เป็นปฐมฤกษ์ที่เป็นมงคลอย่างยิ่งแก่ชาติไทยของเรา (มีเสียงเปล่งสารุโดยพร้อมเพรียงกัน)

เออ วันนี้เป็นวันประกาศอยู่แล้วเนี่ย ด้วยน้ำใจเข้ามา ข้าเข้ามาอีก ได้เรียนพี่น้องทั้งหลายร่วมมือร่วมใจกันเข้ามาอีก นั้น ทองคำจำนวนมากมาย อันนั้นะ และดอลลาร์ เงินสด ก็ได้เยอะ เนี่ย เป็นต้นเหตุมาจากคุณสันติ นี่ก็ไม่ใช่เล่น ๆ เหมือนกันนะ หลวงตาจึงขออนุโมทนากับต้นเหตุ คือ คุณสันติ พร้อมทั้งครอบครัว และพี่น้องทั้งหลาย ขอมีความสุข ความเจริญ เอาละ และต่อไปนี้จะให้ศีลให้พร

เปิดข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร
ทาง internet www.luangta.com
และโปรดติดตามข่าวโครงการช่วยชาติ ทางไทยทีวีสีช่อง ๓

พิมพ์ที่ : บริษัท ศิลปสยามบรรจุภัณฑ์และการพิมพ์ จำกัด
พฤษภาคม ๒๕๔๔ จำนวน ๓๐,๐๐๐ เล่ม

